

ה ק ד מ ה

הסבר השתלשלות הענינים

תוכחה כשנשאל ע"ז, הלא אמחז"ל במקום שיש חז"ש אין חולקין כבוד לרב. [וראה בפתיחה (ענפים ט' - י"ב) שבשו"ת מגדולי ישראל הוזכרו שמות מסדרי גיטין פסולין, עי"ש].

ומי לנו גדול יותר מהגה"ק בעל **חפץ חיים**, בזהירות בדינים שבין אדם לחבירו, ובפרט בענין הוצאת דיבה, ועכ"ז יצא בתקיפות גדול נגד רבנים מתפרצים בחומת הדת. **עי' מכתבי הח"ח** (מכתב מ"ו), ואגרות רח"ע (סי' שפ"ט) חתימת הח"ח והרה"ק מגור, וע"ע אגרות שפירין (סי' כ"ג). **ע"כ** הוכרחנו לגלות אמיתת המציאות, אולי תועיל למנוע בעד הפירצה הנורא דהפקרת אשת איש לעלמא רח"ל. **וההכרח** הגדול הזה הוא מה שאלצוני לגלות כמה פרטים נחוצים מהאמת שבפרשה זו, המעורפל ומוסווה בכיסוי ע"ג כיסוי ואוטם ע"ג אוטם. ואלו הם:

א. הדבר ידוע, שקיים **"כנופיית מעשים"** [בית חרושת לכפיית גיטין, רח"ל], המקננים פה מאנסי, בראשות הר' **לאנדעסמאן** שכבר יצאו נגדו גדולי הדור במכתב גלוי [הוצג בפנקס בי"ד (מסמך מספר 1061)], וחרצו משפטם לפסול כל הגיטין שלו, והר' **קויפמאן** השתתף עמו לאחרונה ב"ביונעס" הגדול הזה שגורפין ממנה הון עתק.

פנקס בי"ד, מסמך 5008

ב. הר' **קויפמאן** זה, כשעדיין שימש כאחד הדיינים בבית דינינו, ולא היה נזהר להשתמר מאתנו, גילה לנו בע"פ ובכתב את מצפוני לבו, דיעותיו והשקפותיו המורעלות עד היסוד. **הוא** כתב לנו בכתב ידו "בירור" [שהוצג ב"פנקס בי"ד" (מסמך 1062)], שמדבריו יוצא ברור: **שמותר לכוף בעל על מתן גט, רק משום שאשתו רוצית בכך**, [ראה לקמן במבוא (ענף א')] שזהו דעתם כסל למו של הריפורמים, שנשתרבו להם ממנהגי העכו"ם רח"ל, עי"ש].

ג. נחוץ לדעת, שהר' **קויפמאן** כתב אותה ה"בירור" זמן קצר "טרם" שישב לדון כאחד הדיינים בפרשת "בלום-האכהייזער" דגן, מה שעליה נתוכחנו בשעתה, והוא כתבה לנו כתגובה על טענותינו בהנוגע בייחוד לפרשה זו. **ונבהלנו** לראות, איך שטרם ששמע מלה אחת מפי הבעל, כבר חרץ את משפטו: **שמותר לכופו על מתן גט, ע"פ משפט קדום שהי"ל ע"י שמיעת טענות אנשי צד האשה בלבד, כי טענות הבעל אינו מעלה או מוריד אצלו כלום...**

ד. גם נחוץ לדעת, שאותה ה"בירור" מלבד מה שהיא מליאה על כל גדותיו עם "קלות", הרי גם ריח גדול של "בורות ו"עם הארצות" שאין דוגמתה מבצבץ ונודף

טרם שננחות להסביר איכה נהייתה הדבר, שהגענו להמצב הנורא שאנו נמצאים בו, נעתיק לשונינו ב"הקדמה" לקונטרסינו הקצר [שהוצג בפנקס בי"ד (מסמך מספר 1060)], מזה שפירסמנו בדחיפות ימים ספורים טרם החתונה האסור [אדר תש"ע], וגם שלחנה לרבני לונדון [בלי ההקדמה], והגיע לידם. **וזה** לשונה [עם קצת הוספות]:

בנידון הגט הפסול שבפרשת "בלום-האכהייזער", שיצאתה עליה "מכתב גלוי" בערעור "פסלנות" מוחלטת על הגט מבית דינינו, ביום ט"ו אדר שנת ה'תשס"ט, [הוצג בפנקס בי"ד (מסמך מספר 1026)], והופץ בכל קצוי תבל. **מה** שעשינו ע"פ ערעורו של הבעל, שבדרכו וצעדו הראשון מיד לאחר בציעת הגט, משנשתחרר מתחת ידי הבריונים, בא ישר משם תיכף לבית דינינו, והתלונן שהגט ניתן מתוך **אונס** גמור, תוך כדי שהיה חבוש תחת ידי מאנסים ובריונים מוסוויים, למשך י"ט שעות רצופים, ובמשך זמן זה ציערוהו ובלבלוהו, וגם איימו עליו עם מכות רצה, ואמרו לו שלא ישחררוהו מתח"י אף לחדשים, אם לא יגרש. [ראה לקמן (אחר הפתיחה) תיאור כל העובדא בפרטות].

והנה בתחלת חודש אדר תש"ע, כשהגיע לאזנינו השמיעה המבהילה, שהאשה **צירל בלום** שהיא עדיין אשתו הגמורה של הר"ר **מנחם מענדל בלום** שליט"א, מוכנת להנשא ח"ו תוך שבועיים ע"פ מורים קלים ורקים, **למנחם מענדל ביקסנשפאן** מקרית יואל. **נתבקשנו** מרבנים ות"ח, שנחוץ מאוד לפרסם ב"כתב" [מלבד "מכתב ערעור" הנ"ל, ועשרת השיעורים שהושמעו בבע"פ ב"קול בי"ד" (מכתור 700 ואילך)], עכ"פ באופן כללי ובקיצור נמרץ עיקרי היסודות, שעל פיהם מתבאר החלטת פסלנות הגט. **בטוענם**, שאותם בעלי השפעה, שיש כח בידם למחות כעת טרם התרחשות הפירצה למעשה ושותקים, **שלא יוכלו אח"כ כשחומר הענין כבר יכה על קדקדם, להצטדק עצמם עם האמתלא: שלא ידעו ולא ראו ולא הבינו חומר הדבר, ואז ינסו להרגיע את עצמם עם האמתלא: שכבר "דיעבד" הוא... הגם דבאמת אין זה משנה כלום, דגם בדיעבד הדין ברור, שתצא מזה ומזה, וכדלקמן (סי' ז', ענף ח'). עי"ש].**

והגם שהדבר היה קשה עלינו עד למאוד, להזכיר שמות רבנים, ובפרט לפגוע ח"ו בפגיעה כ"ש בכבודם, וכש"כ כשעם חלק מהם היינו עמהם בידידות ובקירבות. **אבל** מה נעשה לקראת העובדא המעציב והמכאיב, שהקולר תלוי על צוואריהם וכדלקמן, מה נשיב ביום

להתכחש ולהתעלם מ"כללי ההוראה", אלא לפסוק בכל דבר כפי בחירת ה"רצון", הוא עיקר סיבת שכחת התורה בדורינו, ואכמ"ל, וזהו מלבד מה שהר' קויפמאן לקוי בדיעות כוזבות, למשל הוא מביא באותו "בירור" דברי "קוק", שכבר נחרץ ונחתם משפטו מגדולי ישראל, שהוא

מינן וכופר שאסור ללמוד תורה מפיו. פנקס ב"ד, ממברך 5008

ח. גם נחוץ לדעת, שלפי המצב העגום השורר כהיום, מתהפך לדאבונינו, כל ענין של חיזוק הדת, למשחק של התנצחות והראות כח ושלטון, מי שגיביר על מי. **החלטת** רבנים על ענינים יסודיים ביהדות, הנוגעים לפירצות נוראות בחומת הדת, כבר פסקה מלהיות נמדד בקנה המדה של תורה"ק השו"ע והפוסקים, רק לפי ה"ליניע" ד"שמור לי ואשמור לך". **למשל**: אם רב פלוני שיתף עמו פעולה באיזה פרשה מסויים שעמד על הפרק בעבר, אז בשכר זאת יתמוך זה עמו בעינים סגורות, בפרשה אחרת שעומד עכשיו על הפרק, מבלי להפלות כלל אם הדבר מוצדק ע"פ הלכה מצד עצמו, או שהוא מופרך ממנה. **וד"ז שיבר וריצץ כל עניני יהדות בימינו עד לאין מרפא ממש הי**, והדברים ידועים היטב לעסקנים המשתדלים לקבץ חתימות בעינים העומדים על הפרק, שלדאבונם הרב הם נתקלים בחזיון זה חוזר ושוב. [עי' במבוא (ענפים ח' וט)].

ידין גרמא, שמחמת הקשר בוגדים המופרך והמזור, מה שיש בין הקלי דעת: הר' לאנדעסמאן וקויפמאן, עם הקנאים: הר"ח פלאהר ור"י גאלד, מכח חשבון העלוב הנ"ל ד"שמור לי ואשמור לך", נתלגלו הדברים שהגענו להמצב המזור והתמוה, שהר"ח פלאהר ור"י גאלד המייצגים עצמם כ"קנאים", ואינם בקיאים כלל בהלכות גיטין, תומכים בעינים סגורות בפעולתם המקולקלים ובפסקם המסולפים והמופרכים של הר' לאנדעסמאן וקויפמאן, המפורסמים כקלים. **הגם** דליכא שום הסבר על התמיהה הגדול, היכן שנעלם פתאום "קנאותם" נגד התחברות עם... איך התחברו הקנאים עם "קוקניקעס", ובפרט לסמוך עליהם בהנוגע לשאלות חמורות, שקדושתן וטהרתן של ישראל תלויה בהן. **בו** בזמן, שמאידך גיסא הם עסוקים לדרוש דרשות נלהבות נגד האגודאים, תיקו, וזה מעורר חשד במהות ודרגת קנאותם בכלל.

ט. ואחריהם באו ביקסנשפאן והבי"ד דלונדן, וסמכו עצמם בעינים סגורות על היראים הר"ח פלאהר והר"י גאלד, בסוברם שהם בקיאים בהלכות גיטין. [אחד מרבני לונדון שחתם על ה"היתר" הקלוקל, כשרב אחד שאל ממנו, מה שיש בפיו על טענותינו חזקות בפסלות של גט זה, השיב לו בזה"ל: לא מוטל עלינו לחקור ולירד בתוך הענין כלל, מאחר שיש "בית דין" המאשר שהכל נעשה

ממנה, ועד כדי שמביאה לידי גיחוך וצחוק מכאיב. **[לדרוגמא**, אחד הנימוקים החזקים, מה שבונה עליה את "היתר הכפיה" שלו, הוא מכח הטענה החזקה בעיניו כברזל: דלמען "השלום" יש לכופו על מתן גט, כדי שלא ימשיכו להתקוטט וע"ז... **בצירוף** ההברקה הנפלאה: דהלא לאחר מעשה ביצוע ה"גט מעושה", הרי כבר תהיה במצב של "דיעבד", וממילא שוב יוכלו להסתמך אז על קולות רעועות שדופות קדים... **"מהלך"**, מה שמלבד הפרכתה אצל כל הולך ישר, הרי כבר פסק הברית אברהם (אה"ע סי' ק"ג, אות ה').] **[הובא בפתיחה** (ענף ט, אות י"ג)], דעם הדבר להשתמש עם רעיון זה, מעניק לו חיוב "נידוי ושמתא", עי"ש], ועם "בירור" שכזה, ניסה להשפיע עלינו שנסכים עמו...

ה. כמובן, שלא יוכלנו להסכים בשו"א למהלכים מופרכין שכאלו, והשבנו לו בדרך כבוד במכתב בת ששה דפים, [שהוצג ב"פנקס ב"ד" (מסמך מספר 1063)], שהפרכנו שם את כל דבריו. **ולפלא**, שמיד מאותו רגע ואילך, לאחר שקיבל מאתנו מכתב ההוא, נתהפך פתאום לשונאינו המובהק ופסק כל קשר אתנו. **בו** בזמן, שכל המעיין באותה מכתב, שנכתבה בכל גינוני הנימוס והכבוד, יראה שאין בה שום דבר המצדיק את גישתו המזור הזה, דהכי נשמע כזאת, דרק משום שמישהו לא הסכים עמו להלכה, והפריך את דבריו בראיות ברורות ומוכיחות, מתהפכים לשנאונו?. **וההסבר** היחידי והבולט ע"ז הוא, שנחאכזב מאוד כשראה שאין לו שום סיכוי, שנצטרף אתו ולשתף עמו פעולה בקלות שלו.

ו. במשך שיחתינו עם הר' קויפמאן בהלכות אלו, נתווכחנו לדעת שאין לו ידיעה יסודי ומקורי בה' גיטין, זאת אומרת ע"פ לימוד ושינון טור ושו"ע אה"ע ונו"כ כדבעי. **וכל** ידיעותיו בשטח זה, הם מוגבלים להספרים: ערוך השלחן, ואגר"מ ולא יותר מזה, וג"ז אינו יודע רק מקופיא בעלמא. **אלא** שמחפש עם הכלים דכהיום, "לברור" משם שיטות מקילים, ורק זה מביא ב"בירורו", ולאידך גיסא הוא מתעלם כליל משיטות הפוסלים, אף כשהם רוב מנין ובנין של הפוסקים. **וככה** הוא מטשטש המוחות של רבנים, שאינם בקיאים בדינים הללו: כאילו שיש לו על מה לסמוך, בו בזמן שהוא מסתמך על שיטות שהם מופרכות מהלכתא מכללי ההוראה, [וזהו עקירת כה"ת, כמבואר במבוא (ענף ו)].

ז. גם לא איכפת להם, להר' לאנדעסמאן וקויפמאן, לדמות מילתא למילתא, אף כשאין הנידון דומה כלל להראיה והמקור שמביאים. **וגם** לא איכפת להם, מה שע"פ משפטי "כללי ההוראה" המסורין לנו מהפוסקים, אין בידינו להכריע להלכה כאותן המקילין, כי לדידיהו שמקלם יגיד להם, סגי במה שיכולים להצביע על איזה מיקל וחסל. **[וראה** לקמן במבוא (ענף ו) שביארנו, דמהלך הקלוקל הזה,

אולם עם הר"ח פלאר, אף לא נסינו להתקשר בענין זה כלל, כי כבר למדנו לקח בעבר, שגם הוא מתגונן עצמו בחומה בצורה שבנה מסביבו, ואינו מוכן להשיב דבר ולא חצי דבר, כשרוצים לישא וליתן עמו, היות שמתניירא שלא ייתפס במשוגתו ויתבדה. **הוא** התעלם זה כלפני יותר מעשר שנים, ממכתב ארוך בת כ"ו עמודים שערכנו אליו בזיעת אפים בכל גיוני כבוד הראוי, בענין איזה פירצה מה שהוא אחראי עליה, מה עשה? לאחור כמה שבועות מעת ששלחנו לו המכתב [וקראה] וצפינו לתשובתו, הודיע לנו ע"י שליח: **שלא קרא כלל את המכתב...** וחסל. **ואז** עמדנו על מהותו, ונוכחנו לדעת מדת חיפושו אחר האמת, עד היכן שמגעת באמת, ואיך שאפשר לבא עמו בקשר ולדבר עמו, לברר ענין יסודי מה שהוא אחראי עליה, על אמיתתה...

מסמך ב"ד, מסמך 5008

ושאלה גדולה נשאלת כאן, האם נשמע הנהגה כזו, מגדולי ישראל, שיתחמקו להשיב על דברים של טעם בדבר הלכה, בהנוגע לחומת הדת, באופן הפקר ומגוחך שכזה: [מקודם] **לא רציני לקרות המכתב, וממילא [עכשיו] אינו יכול להשיב.. האם** אין זה מעלה על הדעת, האימרא הידועה של איזה **עקשן** מפורסם שאמר למי שרצה להוכיחו על טעותיו: **"נא, אל תבלבלנו עם הוכחות וראיות מציאותיות, כי כבר גמרתי והחלטתי דעתי"**. [ומה שהשיב לשואל, דמשו"ה אינו משיב על דברינו, משום.. [שפך עלינו דברי בוז וקלון], רוצה לחלוק בזה על **גמרא** (חולין קל"ד ע"א) מפורש: דחייבין לקבל האמת אף משוטה מפורסם, וברש"י (שם ד"ה אל תשנה) **"דהא טעמא קאמר למילתיה"**, ע"ש].

[ומה] שהשיב בפומבי על טענה זו, דבנו של פוסק מפורסם בא"י אמר לו, דכל מה שאביו מזדקן והולך, יותר מתקבלין דבריו אף מבלי שום נתינת נימוקים ומקורות, [וכאילו שמוזה ראייה גם עליו, דמה שאינו משיב כלום על הערעור, זהו תוצאה מגדלותו ולא מהעדר בקיאתו בדינים אלו..]. **הנה**, לא נתטפל כעת בעצם הדבר, אם ראוי לסמוך על רב ישיש בשאלות חמורות, אף כשאין רואין שום פירכא על דבריו, דהרי הגה"ק בעל ד"ח קמזהיר כמה פעמים בתשובותיו לאחר שהגיע לס"ח שנה, שלא יסמכו על דבריו טרם שיכניסם בכור המבחן היעמדו אם לא, דיתכן שמחמת תשות וזקנות לא בירר הענין כדבעי, ואכמ"ל.

אבל זה מיהא ברור, דאם אכן יש פירכא או ערעור על דברי המורה, וא"א לישא וליתן עמו מחמת חולשתו, [או מחמת מיאונו בדבר וכבנ"ד], דח"ו לסמוך עליו לקולא. **דכן** הזהירו בברירות הגה"ק **מוידיטשוב** בעל עטרת צבי זצוק"ל, בספרו **סומוע"ט**, ואתו עמו הגה"ק בעל **בני"ש**, [שהובא לשונם בפתחה (ענף י"א, אותיות ט"ז וי"ז)], שאסור לסמוך אפילו על בעל גילוי אלהו ורוה"ק בניגוד

כדת וכדין, זה די לנו...]. **הנשמע** עוד מעולם, גישה כזה על ערעור חמור של פגיעה באיסור אשת איש, ה"י.

י. המתבונן קצת במצבינו העגום בדורינו היתום, שכל שאלה ביסודות היהדות, אם אסורה או מותרת, או אם דהוי אף מצוה וחיוב, כבר פסקה מלהיות תלוי ע"פ משפט חריצת תודה"ק, אלא שהכל תלוי ועומד כהיום על קוטב חריצת משפטה של קו הפוליטיק והפארטיי. **[ובזאת]** תבחינו: דלא יכחיש זאת שום הולך ישר ומודה על האמת, שאחד מן הקנאים שהכשיר גט פסול זה, בו בזמן שאין לו ידיעה בהלכות גיטין, לא היה מהסס אף רגע מלהרעיש ולפסול כליל גט זה גופא, אם היתה מתבצעת ע"י איזה גברא מסוים... אפילו אם כשלעצמה, כלומר ע"פ גדרי תודה"ק היתה הגט כשירה לכתחלה... **אסון** נורא אופפת כלל ישראל, שהגענו למצב של תודה ובוהו ממש, דבמקום שהתורה"ק תהיה המורה דרך שלנו, שפחה תירש גבירתה, והפאליטיק והפארטיי תפסה את מקומה, ולדאבונינו הגדול כן הוא גם אצל אנשים המייצגים את עצמם בפני העולם כ"יראים", ואף מתארים את עצמם כ"קנאים"...

וד"ז משמש כפתרון חלקי על שאלת כמה בני"א, מדוע שלא השתדלנו אצל רבנים שיעמדו על צידינו לתמוך אותנו במתן מכתבים חתימות והסכמות וכדומה. **כי** ידוע ידענו היטב במה שזוה קשור, ובאיזה לחצים חזקים שמצטרכים להשתמש בה כהיום, בכדי לשכנע ולפעול אצל רבנים שיצאו ללחום נגד פירצה בחומת הדת, כשהענין הוא זך ונקי מכל דררא של פוליטיק, אך ורק למען כבוד שמו ית' ותודה"ק. **על** כן, ברצונינו לחסוך מהם הצער הגדול הקשור בזה, החלטנו דבאתרא דיעול ירקא ליעול בישרא וכוורא, דהרי יש לנו הסכמת המון כל הפוסקים המנויין בביאורינו, אריות ונמרים שכל בית ישראל נשען עליהם ועל הוראתם, החל מן ראשון לראשונים ועד לאחרון שבאחרונים, וכל הוספה לחזק את דבריהם אך למותר ואף לגרעון ייחשב.

יא. משום "והייתם נקיים", מוטל עלינו להודיע, שטרם שיצאנו לערער בפומבי על גט זה, פנינו להר"י גאלה, מי שקשר ידידות שררה בינינו מאז ומתמיד, כתבנו לו מכתב קצר בדרך כבוד, [הוצג בפנקס בי"ד (מסמך מספר 1064)], שביקשנו ממנו להפגש ביחד בכדי לברר ענין זה, אבל הוא התעלם עצמו כליל מדברינו, ולא השיב לנו מאומה. **ויכולנו** לקבוע, שצעד זה, לצאת נגדו, היתה החלטתינו היותר קשה בנוגע לכל פרשה מוכאב זו, אבל החלטנו שאין לנו ברירה אחרת, כי אין אנו בן חורין להפטר מזה, כשחז"ל כבר חרצו את משפטם, דבמקום שיש חז"ש אין חולקין כבוד לרב, [ומדברי החת"ס (קובץ תשובות, סי' י"ח) יוצא, דלא רק שאין חולקין לו כבוד, אלא דאף מבזין אותו, ע"ש].

להלכה, עיי"ש. **ופשוט** שאין בכוחו של הר"ח פלאהר ואלף כמותו, לחלוק על קדושי עליונים הנ"ל, ותל"מ].

יב. וככה, על ידי מהלכם המופרך של הסתגרות, והעדר היכולת להתקשר ולדבר עמהם, שמחד גיסא, והמהלך של "איש מפי איש" שמאידך גיסא, הסתובב הכל כגלגל החזור, כלומר שזה מסתמך על זה בעינים סגורות, וזה מסתמך על זה בעינים סגורות. **באופן** שבסופו של דבר, אין להם על מי שיסמוכו כלל, כי האכהיזער מסתמך על רבני לונדון, והם וביקסנשפאן מסתמכים, על הר"ח פלאהר והר"י גאלד. **והסוף** פסוק, הוא: שהר"ח פלאהר והר"י גאלד, שאינם בקיאים בהלכות גיטין, מסתמכים על הקלים הר' לאנדעסמאן וקויפמאן, הגורפים הון עתק מ"ביזנעס" זה. **וככה** יצא העגל הזה, דמשום החשבון העלוב ד"שמור לי ואשמור לך", מפקירין אשת איש לעלמא, בניגוד הגמור להלכה הפשוטה, והכל עומד על משענת קנה הרצון, של שני זנבות האודים העשנים הללו: הר' לאנדעסמאן וקויפמאן בלי הוכחת ההיתר ע"פ תורה כלל.

והדבר ברור, שאם היה ידוע ברבים האמת המר: שהמתירין האמיתיים הם הקלים הר' לאנדעסמאן וקויפמאן, ולא הבי"ד מלונדן עצמם, ואצל דלא היראים הר"ח פלאר והר"י גאלד שאינם בקיאים כלל בהלכות גיטין, [לא מיבעיא הר"ח פלאר, שאינו עוסק בהוראה כלל, אלא אף הר"י גאלד, שאכן הוא מורה מצויין בעינינו או"ח ויו"ד, מ"מ אינו בקי אף בהלכות גיטין הרגילין, וכש"כ בהגדרים העדינים של דיני כפיה המפורזין בספרי שו"ת]. **ולו** ידעו הנוגעים בדבר, אמיתת המציאות איך שנשתרר "היתר" זה באמת לאמיתו, [מה שלא יועילו ע"ז שום פתקאות להכחיש זאת], אז לא היה עולה על דעתם כלל, שאפשר לסמוך על "היתר" קלוקל ואומלל שכזה.

כדאי להם להתבונן בדברי שו"ת הרא"ם (סי' כ"ד), וז"ל ובפרט בענין האישות שצריך להמשך אחרי המחמירים, ואין כל אדם רשאי להכניס עצמו בדיני גיטין וקדושין אע"פ שיהיה חכם, כדאמרינן בפ"ק דגיטין... דהוה ממנא אגיטא... דקיי"ל כל שאינו יודע בטיב גיטין וקדושין לא יהא לו עסק עמהם, והוה ממנו גברא רבה לאורויי היכי נעביד, וכמה חכמים גדולים היו בזמנו שהיו בקיאים בכה"ת כולה, ועכ"ז לא היו סומכין אלא על אותו הממונה על הגיטין... והאחרים לא היו רשאים להתעסק בהם.. אע"פ שהוא בקי ומומחה בכל הלכות גיטין וקדושין. [וממשיך]:

מלבד זה... כל שאינו יודע בטיב גיטין וקדושין לא יהא עסק עמהם... וקשין לעולם יותר מדור המבול, ופרש"י קשין לעולם, דיינים המורים בעריות ואינן בקיאים,

יותר מדור המבול... שנאמר אלה וכחש ורצוח וגנוב ונאף פרצו ודמים בדמים נגעו... דקאי על איסור עריות, ואמרו כדמתרגם רב יוסף: מולדין בנין מנשי חבריהון חובין על חובין מוסיפין. **והרבה** מנעתי את עצמי מלהכנס בהוראה הזאת כי רבו הדקדוקין ובקל אדם יכול לטעות בהן, והוא פסול ממזרות, עכ"ל. **מה** יענו על זה, תיקון!.

יג. סוף דבר: שעל קולר צוארם של הר"ח פלאר והר"י גאלד, יהיה תלוי הפירצה הנורא הזה, של התרת אשת איש לעלמא בניגוד להלכה הברורה. **כי** המציאות הוא, שעליהם סומכים הרבנים והלומדים מפה ומלונדון, בטוברם שהם בקיאים בהלכות גיטין. **וגם** הבעל עצמו, כששאלו ממנו, איך שהוא מרהיב בנפשו לירד לעסק ביש כזה, במקום שיש ערעורים חזקים כבנ"ד, השיב: שהר"ח פלאהר והר"י גאלד פסקו לו, שאין כאן שום חשש...!

תמיהים אנחנו, איך שיוכלו להתרחץ ולהצטדק עצמם מן המכשול הגדול והנורא מה שגרמו, למרות היותם יודעים שאינם יודעים, ושבידם היה היכולת למנוע המכשול בעוד מועד. **אשר** אף אם רק חלק קטן מדברינו נכונים, ג"כ מובן שהיו צריכים לברוח מזה יותר מן הבורח מן האש, ולעשות כל טעדי לעצור בעד פירצה זו, טרם שתהיה בגדר מעוות לא יוכל לתקן. **[עי' חת"ס (אה"ע ח"ב סי' נ"ט), שכתב כלפי שאלת גט בזה"ל: לא בעינא לקבל אחריותא דאחרינא במקום שיש עוררין, עכ"ל].**

פנקס ב"ד, ממנ"ך 5008

לכן החלטנו, ש"בירור" זה תשמש בחדא מחתא, גם כ"מכתב גלוי" להר"ח פלאר והר"י גאלד, כיון שאינם מניחים להתקשר עמהם להציע להם בצנעה הוכחת טעותם, כפי שהיינו רוצים וניסינו לעשות כן, הרי ההכרח יאלצינו לעשותה בגלוי. **אדרבה**, יראו הכל ויתבוננו בהטענות החזקות שיש על פסלנות גט זה, ויבואו נא הר"ח פלאר והר"י גאלד לדחות ולהפריך את דברינו, אם יש ביכולתם לעשות כן... **ואם** אכן ככה יעשו, בודאי שלא ניבוש להודות ברבים על צדקת מעמדם, ועל טעותינו, והלואי שיהיה כן, אבל טרם שיעשו כן, אין לנו שום מנוס ע"פ תוה"ק להפסיק הערעור.

ומעתה, אחרי שידענו כבר מהות ההיתר הקלוקל הזה, מבטן מי שיצאתה העגל הזה, ומי הם המתירין האמיתיים המסתירין עצמם מאחורי הפרגוד, ומי הם התומכים בידם, מבלי ליתן האפשרות להתווכח עמהם, שעל קולר צוארם תלוי המכשול הזה, נבוא לבאר בגלוי ובקיצור נמרץ, משפט גט זה ע"פ תוה"ק. **[עד כאן הלשון שכתבנו בהקדמת הקונטרס הקצר בביאור פסלנות הגט, שפרסמנו ימים ספורים טרם החתונה הפסול והאסור].**

מבוא

הבגידה מלהכריע בהלכה ע"פ "כללי הוראה" הוא עקירת כל התורה כולה

ובו עשרה ענפים:

ענף א: מרידת הפוקרים בתגבורת כח הבעל על האשה בעניני אישות ע"פ תוה"ק. **ענף ב:** לולא התערבות היועצים והריסותם היה הכל מסיים בטוב ע"פ תוה"ק. **ענף ג:** הכלל הראשון: דאף כשהבעל חטא נגדה, ואף כשהוא רע לשמים ולבריות, אכתי אין זה מתיר עליו כפיית גט. **ענף ד:** הכלל השני: ד"הרגשת" רחמנות על האשה, או אפילו "פרימט געפילן" להצילה מלחטוא, אינו מתיר כפיית גט על הבעל. **ענף ה:** הכלל השלישי: ד"עובדות" ו"סיפורים" מגדולי ישראל כאילו שהקילו בכפיית גיטין, אינו מתיר כפיית גט על הבעל. **ענף ו:** שני מהלכים בהוראה איך להכריע בין הפוסקים, אבל מהלך הג' לפסוק "כפי הרצון" מופרך לכו"ע. **ענף ז:** חמשה סימנים איך להכיר בין פוסקים מסלפים ולבין ההולכים ע"פ תורה, וגילוי הדרכים הנלווים במה שמשמשים ה"ראבאנטשיקעס" מה"ראבאנאט" הציוני בכדי להמציא קולותיהן, בניגוד הגבלת תוה"ק בכח ההכרעה במחלוקת בהלכה, אשר לא שערסו רבותינו הפוסקים. **ענף ח:** החדרת כל מהלכים המופרכים לתוך מחנינו הוא מציאות עגום המטפח על פנינו בעובדות גלוים שא"א להכחישם. **ענף ט:** כ"ז הוא תוצאה מ"קנאות פסולה" שתוצאותיה עקירת כה"ת. **ענף י:** מה שלא הצליח השטן לפני מאתיים שנה ע"י ה"משכילים", הצליח לדאבוננו ע"י "קנאות" מוזיף.

לאור האמור בהקדמה, תיאור השתלשלות הענינים, איך שהגענו לאן שהגענו, שפירצות גדולות וחמורות בחומת הדת, הנוגעים לקדושת בית ישראל, התחמקו לתוך מחנינו. הרי הדבר אינו נתן מנוחה, וצועק עד לב השמים ותובע הסבר, דאיך נהייתה הדבר שרבנים יראים הצועדים כ"קנאים", יסתבכו במכשול נורא גדול כל כך, להשתדל ולדחוף להתיר אשת איש לעלמא, ולהרבות ממזרים בישראל, עד שהוכו בסנורים ממש, שלא להרגיש במה ייכשלו. **והרבה** יגענו והתעמקנו למצוא פשר דבר על התמיה הגדולה הזו, מהו השורש פורה ראש ולענה של "מכה" זו, איך הגענו למצב איום כזה, שכל איסור חמור יש לו "היתר" מוזיף, ואין פוצה פה ומצפץ, אדרבה אם מישחו יש לו העוז לערער ולמחות, מיד גוערין בו ומשתיקין אותו בנויפה, הלא דבר הוא.

ולאחר שעיקבנו ושקלנו בפלס השתלשלות הפירצות, ומה הן האמתלאות שנותנים עליהם, הגענו להמסקנא: דדבר זה לא נתהווה בפעם אחת, רק לאט לאט, שלב אחר שלב, וכדוגמת מאחז"ל (קידושין כ, א. ערכין ל, ב). שמתארין איך שיכול להתרחש, שמסטיה קלה מדרך הישר, ע"י שאדם נתקל רק בחטא של "אבק ריבית", אם "לא הרגיש" במעמדו ואינו חוזר מזה, לבסוף מגיע הדבר שמוכר עצמו לע"ז, ע"ש. כמו כן בנ"ד, הירידה התרחש בשלבים קטנים, שכמעט לא ניכרו בכל פעם בשעתה, אבל גרמו לירידה היותר חמור ממנה בשלב שלאחריה, ונססה להסביר הדברים קצת. וכדי ליתן ריחות בין הדברים להתבונן בין פרשה לפרשה, חילקנו את דברינו לעשרה ענפים:

שהעניקה התוה"ק להגברים, במה שהגט אינו כשר להתיר את האשה לאחר, רק אם הבעל נתנה לה מ"רצונו" הגמור.

הרי זאת אומרת, דלא רק שהיא אינה יכולה לגרשו, אלא דאף על גירושין משלו, אי אפשר לה לכופו עליו. **והלא** ד"ז סותם כל פתח מן הנשים, שיוכלו לשחרר את עצמם מתחת יד בעליהם לכשירצו... הנשמע כזאת שהנשים יהיו משועבדות לבעליהם ולרצונותיהם כל ימי חייהן... **על** כן באו ו"תיקנו" את ה"עוולות" הללו, תוך מרידתן בדתוה"ק ע"י מתן "שויון זכויות" להנשים, ואצלם שניהם מקדשין ומגרשין זא"ז, וכמובן שאין הגירושין תלוי בדעת הבעל כלל, דהרי גם היא יכולה לגרש אותו...

פירושה האמיתי של תקנת ר"ג, וסילופה ע"י הפוקרים

אמנם, דבר אחד יש בדיני אישות בתוה"ק, מה שאכן מצא חן בעיני כל הפוקרים, והוא החדר"ג שלא לישא

פנקס ב"ד. ממך 5008

ענף א

מרידת הפוקרים בתגבורת כח הבעל על האשה בעניני אישות ע"פ תוה"ק

הנה, אין הדבר בגדר סוד, שכל הפוקרים למיניהם, החל מן המשכילים שמלפני מאתיים שנה, ועד הריפורמים שבימינו אלה, הרי אחד מן הנושאים העקריים שלהם במלחמתם נגד התורה, הוא מה שהיו מבעטים בדיני אישות החמורים בעיניהם מנשוא. (וכדלקמן [ענף ז, ד"ה א"ה], ע"ש).

ובפרט לא יכלו לסבול, הכח הגדול מה שהעניקה תוה"ק להבעל בנוגע לחלות וביטול הנישואין, דעצם הדבר שרק האיש מקדש ומגרש את האשה, ולא להיפך, שהאשה אינה יכולה לקדש ולגרש את האיש, היה נדמה בעיניהם כהשפלה להנשים. **והעולה** על כולנה, מה שלא יכלו לסבול ולהבליג עליה בשו"א, הוא הכח הגדול מה

שתי נשים, ושלא לגרש אשה בעל כרחה. כי בדמיונם הטפשי חשבו, שהוא לחם בעד "שוויון זכויות לנשים", וע"כ נתהפכו ל"חסידים" נלהבים של רגמ"ה, וכאילו שסוף סוף מצאו גדול אחד בישראל, מי שהבין שצריכין לדאוג בעד זכויות הנשים. **ובזה** הסיר את חרפת שפלותו, שלא יהיו נחשבינ כנחות דרגא מן הגברים, דהרי העניק להם "שוויון זכויות" בדיני אישות, שזה ממש להגברים.

למותר לומר, דח"ו שזה היתה כוונת רגמ"ה: לתקן את ה"עוולה" של התוה"ק נגד הנשים, ולהעניק להם "שוויון זכויות" כמו להגברים ח"ו. **אינ** כאן המקום לבאר, שהנחה זו רחוקה מן אמיתת המציאות, לא רק משום דגם לאחר תקנת ר"ג לא נשתנו לגמרי, ועדיין נשאר האיסור על כפיית הבעל לגרש בע"כ, הרבה יותר חמור מהאיסור לגרשה בע"כ. **מלבד** זה מבואר בפוסקים, דכל תקנתו ל"ה רק דוקא לנשים הרוצים לחיות בשלום עם בעליהם שלא יוכלו להכאיבן, מחמת שנתנו עיניהם באחרת, בזריקת גט בעל כרחן, או בלקיחת צרה לתוך ביתם.

אבל לא תיקן את תקנתו כלל, לנשים שרוצים להתגרש מבעליהן הרוצים לחיות עמהם בשלום, והם מעגנים את עצמם ואת בעליהן, תוך כדי שמצעקים בשקר שהם "עגונות" אומללות, ועל בעליהם שהוא רשע ו"מעגן", והכל משום שרוצים להתגרש דוקא תוך כדי לקפחו מזכויותיו. **אדרבה**, ככה"ג מותר לישא אחרת ולמנוע ממנה הגט, עד שתפסיק מלקפחו מזכויותיו, [וכדלקמן (ענף ח', אות ד', מ"ה אצ"ל)]. **ויותר** מזה מבואר בפוסקים, דכיון דתקנתו לא היה מבוסס על טעמים של חששא מדררא ד"איסורא", רק מטעמי תיקון דרכי החיים: שלא יכניס קטטה לתוך ביתו, ע"י קנאה ושנאה שבין שני הנשים הצרות זל"ז, וגם משום דאולי לא יוכל למיקם בסיפוקיהו של שניהם, וממילא אזלינן לקולא בכל ספק שבוה, [וכדלקמן (ענף ז', ד"ה דהר"י)], ואכמ"ל.

מהבנתו ודאגתו בעד "זכותי הנשים"... **ולפי** מהלך מחשבתו העקום הזה, אנו תמהין, מה יענה הצ"א על תשובת נודב"י (תניינא, אה"ע סי' צ') [מבוא לקמן בפנים (סי' ב', ענף ב')], שדן שם על בעל, מי שייב שנים שלמות נעלם מאשתו, ולא זן ולא פירנסה, ולא עוד, אלא שגם נשא אחרת עליה באיסור, ולבסוף כשתפסו אותו, טען שמוכן לגרש השניה ולחזור אל הראשונה, והיא טענה מאיס עלי, ופסק הנודב"י דח"ו לכופו לגרשה אפילו רק בדברים בעלמא, ע"י"ש. **איך** יסביר הצ"א מה שקרה פתאום עם הלוחם הגדול בעד זכותי הנשים הזה, מדוע לא התחשב בעניינה ועיגונה של עלובה זו, ששנים עשר שנים נעלם בעלה ממנה, וגם נשא אחרת עליה באיסור, ועכ"ז לא התיר לכופו אף לא בדברים בעלמא, תיקו.

אבל האמת יורה דרכו, דמי שרעיונותיו לא הורעלו מדעת הרחוב, אין לו שום בעיני כלל, איך ובמה להצדיק את גישתם של גדולי ישראל האמתיים בדיני אישות, כי אצלו הקושיא מעיקרא ליתא, דהוא מבין דח"ו לגשם גדולי ישראל, כאילו שהיו לוחמים בעד זכותי בנ"א. **כי** הם התעלו והגביהו עצמם הרבה למעלה מרגשותיהן, והכריעו ההלכה ע"פ תורה, מבלי להפלות אם זה יסתיים לצד הבעל או לצד האשה.

ונקוט האי כללא בידך: ש"בירור הלכה" בתוה"ק, אינו הליכת שולל אחר ה"רצון", או נקיטת או הגנת "צד" כלל, לא הגנת צד הבעל ולא הגנת צד האשה. **ואם** אכן הוא הגנת צד, אז הוא הגנת הצד של "התוה"ק", והיינו בירור דעת תוה"ק לאמיתה, מה שפעם יסתיים לטובת הבעל, ופעם יסתיים לטובת האשה, כפי העולה ע"פ הלכה הברורה. **אדרבה**, אם מבחינים באיזה משיב תשובות להלכה, שבכל פעם מסתיים הפסק שלו לטובת צד מסוים, אז הדבר ברור שדבריו אינם מבוססים על אדני האמת כלל, ואסור לסמוך עליו, וכדלקמן (ענף ז', מבחן הד'), ע"י"ש.

פנקס ב"ד, מסמך 5008

ענף ב

לולא התערבות ה"יועצים" והריסותם היה הכל מסתיים **בכי טוב על פי דרכה של התוה"ק**

אבל המאמין לא יחוש לדבריהם המופרכין של הפוקרים, שמרדו ובעטו בהכח שנתנה התוה"ק להבעל, כי בודאי שהקב"ה בורא העולם ונותן התוה"ק, הבין ופעל כפי טובת קיום העולם, שהחלטת הפירוד והגירושין יהיה תלוי דוקא בדעת הגברים, ולא בהנשים שדעתן קלות, ובכל קטט כלשהו יחפצו בפירוד ובגירושין. **ואח"כ** כאשר ישקטו מכעסן, כבר יהיה מאוחר מדי לתקן המעוות, הבית כבר תהיה חריבה, הילדים כבר ירדו לטמיון גשמי ורוחני. **ואז** תמצא האשה את עצמה עם בעיות הרבה יותר גדולות ממה שהיו לה טרם הגירושין, וכמו שהמציאות מוכיח ברוב רובם של הגירושין.

"בירור הלכה" אינה "הגנת צד" או "אישור הרגישים"

וכאן המקום להתריע על דברי הצ"א (חי"ט, סי' מ"א, אות ח'), שבדרך רדיפתו להוכיח איך שגדולי ישראל לא היו כ"כ "אכזרים" על הנשים, אלא שגם הם הבינו היטב, איך לדאוג "להגנת זכות הנשים". **כהוכחה** לזה, הוא מצטט שם מדברי הנודב"י (תניינא אה"ע, סי' ק"ד), איך שהכה על קדקדו של בעל אחד ששפט בעצמו שמותר לו לגרש את אשתו בעל כרחה, והצ"א עושה מזה מטעמים, להוכיח דעד היכן שהבין הנודב"י לדאוג להגנת הנשים...

באמת שהיה צריכין לקרוע על דברי בלע שכזה, כאילו שחוות דעתו של הגאון בעל נודב"י להלכה, שלא להתיר בנידון דהתם חדר"ג דלגרש אשה בע"כ, נמשך כתוצאה

ימאן מליתן גט תיכף ומיד, אז ליהוי ידוע לו, שכל השיחה הסודי שביניהם, שמור אצלו מוקלטת על "טעיף", שהודה לו על איזה דברים מה שיגלה ברבים ויתבזה מאוד, ולעולם לא יוכל למצוא שידוך אחר... ולא עוד, אלא שיכול לשכוח מזכות ביקורים עם הילד, כי הוא יבטיח שאצל הד"ת לא יתנו לו זכות ביקורים... (הוא יודע בבטח, שבכוחו להוציא "פסק" כזה מן הסיסטעם המורקב... ונגד מי, נגד מי ששכר אותו שיעזור לו להציל את ה"שלוש בית" שלו).

בוגד זה, ישב עם האברך המוכאב במשך כל שעות הלילה מבלי הרף, עד שהאברך בהיותו עייף וייגע מנדנד שינה כל הלילה, ובהיותו קשור מאוד להילד, ומייראתו שלא יאבד זכות ביקורים עמו כמו שאיים עליו, ובפרט נתיירא מאימו של הרשע שביישנו ברבים, הסכים באין אונים לקראת עמוד השחר, ליתן גט לאשתו עוד בו ביום, וכן היה, והוריו הופתעו מאוד לקראת "בשורה" מבהילה הזאת... ולאחר שני פעמים ביקורים שנתנו לו עם הילד, הפסיקו ממנו את הביקורים עם אמתלא עלוב וחסל... ודבר זה דיכאה ושיכר וריצץ את רוחו של הבעל מאוד. [אין שום ספק בדבר, שכל ה"אימים" וה"הטעיות" הללו, מטילים שאלה גדולה בכשרות הגט, בין מדין "מוטעה" ובין מדין "מעושה", אבל אין זאת המטרה שלנו עכשיו, רק להבליט רשעותם של הנך "שלוש בית מאכער".]

החלטנו לפרסם סיפור מזעזע הזה, עם שמו של הנוכל, מכח שני טעמים נחוצים, ואלו הן: ראשית, כדי שיהיה להם להחמוק, מושג כלשהו מן הרשעות והאכזריות, מה שהנך רשיעי הקוראים עצמם בשקר "שלוש בית מאכער" מסוגלים לעשות, דאין שום מעצור בעדם, מלעשות שום דבר שיכניס להם ממון, ואין ליתן בהם אימון כלשהו כלל. ומצוה רבה לפרסם, שבוגד זה ברוך פארשענאווסקי אינו "שלוש בית מאכער", רק "שלוש בית חרוב מאכער", "בוגד" ו"נוכל" ממדריגה הראשונה.

פנקס כ"ד, ממך 5008

ועל כה"ג מתאימים היטב מאוד דברי המקונן ירמיהו הנביא (פ"ט, פסוקים ב' - ח'): וידרכו לשונם קשתם שקר ולא לאמונה... איש מרעהו השמרו, ועל כל אח לא תבטחו, כי כל אח עקוב יעקב, וכל ריע רכיל יהלוד, איש ברעהו יתלוד, ואמת לא ידברו, למדו לשונם דבר שקר העוה נלאו, שבתך בתוך מרמה... חץ שחוט לשונם מרמה דבר, בפיו "שלוש" את רעהו ידבר, ובקרבו ישים ארבו, העל אלה לא אפקד בס נאם ה' וגו'. והוא איש מסוכן במלא מובן המלה, וצריכין להתרחק ממנו כמלא עיניו כמשור מועד, ואסור ליתן בו שום אימון כלשהו, דאפילו כשהבעל עצמו שוכר אותו ומשלם לו, אין בו שום נאמנות כלשהו, כי אין לו שום בעיא ליקח ממון מצד האשה, ולהחליף מעמדו ולשרת אותה, תוך כדי לקבור את הבעל קבורת חמור, וכבד".

ואחד מן המחריבין היותר גדולים בזה, הם ה"מתערבין" בתוך הקטטה, בין אם זה יהיה הורי האשה, באמתלא שאינם יכולים לעמוד מנגד בשתיקה, בעת שרואין איך שבתם מצטערת תח"י הבעל, אבל האמת הוא ש"רחמנות" זה סופה "אכזריות" וכליון. אבל מה שחמור עוד מזה, הוא התערבות ה"טוענים" או ה"שלוש בית מאכער", שהם המחריבים היותר קשים בד"ו, ומאות בתי ישראל כבר ירדו לטמיון עקב מעשיהם הרצחניות, שבעד בצע כסף מהרסים ומחריבים משפחות שלימות בישראל, בלי חמלה והתבוננות כלל. ודין גרמא, דבו בזמן שלפני עשרים ושלושים שנה, היו רוב רובם של הפירודים מסתיימים בשלוש ואיחוד וכידוע, הרי כהיום הוא להיפך הגמור, שרוב רובם (ככולם) מסתיימים בגירושין [פסולים], וכמעט שלא נשמע שיסתיים בשלוש.

עובדא נורא הממחיש רשעת ובגידת ה"שלוש בית מאכער"

ובכדי להמחיש עד היכן שרשעתם של הנך נוכלים, "טוענים" ו"שלוש בית [חרוב] מאכער" מגיע, נזכיר דוגמא נורא מה שהתרחש לאחרונה ממש: אברך כשנתיים לאחר החתונה, שכבר היה להם ילד אחד, נתקל עם בעיית שלוש בית, האשה עזב אותו זה חדשים ספורות, אבי הבעל התייעץ עם בן משפחה, את מי שיקח להתטפל בהחזרת ה"שלוש בית" אצל בנו, והלה השיב לתומו שיקח את ה"טוען" ו"שלוש בית מאכער" ברוך פרשנאווסקי מקרית טאהש מאנטריאל. הבעל שרצה מאוד להציל את קיום ביתו והמשכת משפחתו, התקשר עמו בתמימותו, ותנין לפניו את צרתו, וביקש ממנו שיבא לעזור ולהשתדל שיחזור השלוש בביתו, כמובן בעד תשלום שכר.

נוכל זה, שהרגיש שנזדמן לו כאן מקום להתעשר, מאחר שצד האשה הם עשירים, והרי ה"דג" נכנס ישר לתוך מצודתו... והוא ממש בגדר "עבירה" להפסיד עסק כזה, שלעולם יוכל לשוב ע"ז... מיהר ובא מיד, ולעת ערב התחיל לתווך ביניהם. לאחר זמן קצר, הסיר את המסוה מעל פניו, ולא התבייש להחליף פתאום את מעמדו, מ"שלוש בית מאכער"... ל"חרוב בית מאכער", והתחיל ללחוץ על הבעל, שימהר ליתן לאשתו גט פיטורין. הבעל שנודעו ונפתע ונתבלבל לקראת דברים נוראים כאלה מה שלא חלם עליהם, דהרי הוא בא כאן ע"פ קריאתו להשתדל ל"שלוש בית", ופתאום לוחץ עליו על "נתינת גט"... הוא ביקש ממנו שיתן לו זמן להתיישב עצמו בצעד גדול כזה.

אז התחיל לדבר עמו רכות וקשות, והסביר לו, שאם יתן גט תיכף ומיד, מבלי להתייעץ עם שום אדם ואף לא עם הוריו, אז יתנו לו סכום ממון, וגם יניחו שיהיה לו קשר עם הילד, ויהיה טוב לו, שיוכל לישא אח"כ אשה אחרת. אבל אם מאן

הר"ח פלאהר ביסס כשרות הגט על "חוות דעתו" של נוכל זה ו**שנית** והוא העיקר, משום שנוכל זה יש לו חלק גם בהגט הפסול שבג"ד, דהנה נוכל זה, כ"ידידו" של הר"ר מענדל בלום שליט"א, שימש לו כה"טוען" שלו. ולא התבייש לקרוא אותנו באמצע הד"ת, והסביר לנו, שיש לו "בעיה" גדולה... כי להפתעתו "השתכנע" במשך מהלך הד"ת, שהאשה צודקת עם טענותיה... וממילא אין עצה אחרת רק ללחוץ עליו שיגרשנה, ומבקש עזרתנו שنعזור לו בהטלת הלחצים, (זהו התרמית שלו איך לבגוד בהבעל, דהרי "השתכנע" שהיא צודקת...). **כמובן**, שנזפנו בו שד"ז א"א כי הגט יהיה פסול, ושוב לא דיבר אתנו.

ולא נשאר לנו רק לומר, דמי שחושב שיש בכח ה"נימוק" שהבעל אינו צודק בהסכסוך שבינו ולבין אשתו, בכדי להכשיר ולהצדיק כפיית גט, נגד דברי כל המון הפוסקים המובאים בדברינו דלהלן, שהיא פסולה בתכלית, (שעל מורים כאלה כבר אמחז"ל, שהם קשין לעולם יותר מדור המבול, ראה פתיחה (ענפים א' - ו)), יערב לו ויבסס לו... **אבל** ליהוי ידוע לו בביררות, שיש לו דין מין וכופר בתורת מרע"ה, כי הוא מורד בגזירת התורה, שכל כפיה על מתן גט פוסלתה, ואף כשהבעל חטא נגד האשה, ואף אם הוא רע לשמים ולבריות, וכדלקמן (ענף ג'), ומי שאינו מוכן להכנע לדעת תורה זה, הוא "אפיקורס" גמור, אף אם הוא מלוכש בשמנה בגדים חסידיים, דכל זה לא משנה כלום, רח"ל.

פנקס ב"ד, מסמך 5008

ונחוץ מאוד לדעת, שהר"ח פלאהר מי שאין לו מושג כלשהו בדיני גיטין, ועכ"ז "הורה" למנחם ביקסנשפאן (שסבר שהוא בקי בדינים הללו): שאין כאן שום בעיה בכשרות הגט, (נגד אזהרתם המפורש של חז"ל (קידושין ו', וי"ג): דמי שאינו בקי בטיב גיו"ק לא יהא לו עסק עמהן, וקשין לעולם יותר מדור המבול, ראה הקדמה (אות י"ג), ופתיחה (ענפים א' - ו)). **התבטא** לשני בנ"א שלחצו עליו, מה שיש לו לענות על טענותינו החזקות בפסלנות הגט מה שפירסמנו בבירורינו, והשיב להם לא פחות ולא יותר: "הלא גם ה"טוען" של הבעל עצמו תופס, שהיה צריך לכופו...", ע"כ.

צדקת המהלך: דהנחתן בפירוד בלי מתערבים מביא שלום ו**ומה** מאוד צדקו דברי הפוסקים, שכתבו חזור ושוב כלפי שאלות רבות ושונות בנוגע לכפיית גט בכלל, ובפרט בהנוגע לטענת "מאיס עלי": שאין כופין את שניהם, לא אותו לגרשה, ולא אותה לישב תחתיו. **והנך** מתחכמים ה"חסידי"שע משכילים" שבימינו, (כלומר, שמהלך מחשבתם בפנומיותם הוא ממש כמו להמשכילים שבעבר, אלא שבחיצוניותם הם לבושים בלבוש חסידין, לגלגו ע"ז בטענות: שאין זה "פראקטיש" שישבו בפירוד, וכאילו שהפוסקים לא היו חכמים כמותם להבין חכמת החיים.

פליטת פיו הזה מה שכבר השתמש בה פעמיים, משמש לנו כמו ברק באמצע חשכת הלילה, שרדגע כמימרא יכול הנבוך לראות ולהתבונן במה שלפניו, וזה פותח לפנינו שערי אורה להבין מהלך מחשבתם המוטעת של ה"רבנים" כהיום, (אצל רובם מחמת "חסרון ידיעה" בדינים אלו, ואצל מקצתן מחמת "דעות כוזבות" או "שנאה" ו"נגיעות" רח"ל), ומה שמונח מתחת ל"שתיקתם" המזור. **ואנשים** תמימים חושבים, מי יודע איזה "בירור" עמוק בהלכה שיש תח"י להכשרת הגט, או איזה פרט "מציאותי" שידוע להם, מה שנעלם מאתנו, שיש בכוחה להכשיר הגט...

בו בזמן, שהאמת לאמתו הוא, שלולא התערבות ה"הורים" וה"ידידים" וה"טוענים" וה"שלום בית (חרוב) מאכער", היו ברוב פעמים מסתיים הסכסוך עם "שלום", בראותה שאין לה שום סיכוי לכופו על גט, כמו שהוא באמת ע"פ תורה שאין לזה שום היתר, וכמו שהיה לפני עשרים ושלושים שנה, שברוב פעמים הסתיים הדבר בשלום. **או** שבראות הבעל שהיא איתנה בדעתה שלא לחזור, (ולא היו מכאיבים ומצערים ומבזים אותו כפי הנהוג כהיום), היה מסכים ברוב פעמים לגרשה מרצונו, ולא היה הדבר מסתיים במכשול גט פסול.

והרי לנו "הודאה" מפיו של הר"ח פלאהר עצמו, שאין כאן לא בירור הלכה, ולא ידיעת דינים, ולא שום דבר שממין זה כלל. רק פשוטו כמשמעו "דעת בעה"ב" במלא מובן המלה, וזה די לו להעמיד פני "מורה" וליתן "פסקים" להתרת אשת איש לעלמא, על סמך "חוות דעתו" של הנוכל והבוגד ברוך פרשנאווסקי שהיה צריך לכופו, ולא יותר מזה, וביזה הוא מנסה להשתיק את כל הערעור שלנו בדבר הלכה... **וזהו** מלבד מה שיבואר לקמן (ענף ג', מד"ה אמנס), דאף אם האמת היה כן, שהבעל אינו צודק בהסכסוך שביניהם, ג"כ אין זה מעלה או מוריד כלל להלכה לענין היתר כפיה עליו, וכש"כ כשאף ד"ו שאינו צודק, בנויה על דעת בעה"ב של נוכל ובוגד זה, שאין לו שום נאמנות כלל.

והא לך עדותו של בעל שו"ת יכין ובוועז (ח"א, סי' ק"ל), דלאחר שמאריך שאין לכוף על טענת מאיס עלי, מסיים שם בנו על הגליון בזה"ל: **שמעון** בנו אומר: כי בפנינו בא מעשה, באשה אחת שעמדה במרדה, ולא שמענו לדבריה... ונשארה ימים [שישבה גלמודה במרדה], וכשראתה כך [שהגם שעבר זמן רב, מ"מ אין כופין אותו לגרשה], "עשתה שלום עם בעלה, והיה שלום ביניהם וילדו בנים ובנות", עכ"ל. **דבריו** הכנים והאמתיים הללו, מכה על קדקדם של המתחכמים שבימינו, שהורעלו מדעת הרחוב, וגם משמש כהאשמה כבידה עליהם, על דחופתם לגיטין, מה שלא יוכלו להתרחץ ולהטהר מזה לעולם.

והם ארבעה אבות נזיקין, ואלו הם: הראשון, הטעות העצום: כאילו דאם הבעל חטא נגדה ואינו צודק בעצם הסכסוך, או כשהוא רע לשמים ולבריות, דזה מכשיר עליו כפיית גט. והשני, הטעות העצום: כאילו ד"דגשת רחמנות" על האשה, או אפילו "פרומע חששות", יש בכוחם להתיר כפיית גט. השלישי, הטעות העצום: כאילו ש"סיפורים" מגדולי ישראל שעודדו כפיית גיטין, יש בכוחם להתיר כפיית גט. והרביעי והוא העיקר: התכחשות של המורים שבימינו לגדרי "כללי ההוראה" מהפוסקים. ונסביר ארבעה אבות נזיקין הללו בענפים דלקמן:

ענפים ב"ד. ממך 5008

ענף ג

הכלל הראשון: דאף כשהבעל חטא נגדה, ואף כשהוא רע לשמים ולבריות, אכתי אין זה מתיר עליו כפיית גט

הנה, טעות זה מופץ מאוד אפילו בין רבנים ותלמידי חכמים, כאילו שדין "היתר כפיה" תלוי ב"מי" משניהם ש"צודק" בעצם הסכסוך שביניהם. ומלבד מה שע"פ רוב הם קופצים במהירות לנקוט כצד האשה, ע"פ שמיעת טענותיה בלבד, וכמעט שלא נשמע, שיצדיקו את הבעל ושיעמדו לצידו, ואטו ייתכן שהגברים אינם צודקים לעולם. וגם הרבה פעמים אינם מרגישים, דיסוד הדבר מה שדחף אותם להגיע להחלטה לכופו, היתה בנויה באמת על מה שנהפכו ל"שנואתו" על שלא שמע להם, או שהתחצף להם, אלא שאח"כ הם מרמים את עצמם להצדיקה באמתלאות הלכתיים, ונמצא שמתירים אשת איש על יסוד רגשי "נקמה", וצריך זהירות גדול שלא להכשל ח"ו בזה.

ובפרט, כשיש בדבר "מתן שכרו בצידו", שהמחליט והדוחף לגט משתכר ממון מזה, וכש"כ כשמשתכר מזה הון רב, אם זהו "שלוש בית מאכער" נוכל, הבוגד בתפקידו, משום שכך יוצא לטובת פרנסתו שיתרבו לקוחותיו, או בעד בצע כסף שלוקח מצד האשה בבגידה ובמרמה, שע"י מסתתמים עיניו ל"החליט" שצריכין להתגרש. או אם זהו "רב" או "דיין" שיש לו נגיעה דממונא להחליט על גט, משום דכך יוצא לטובתו שירוויח ממון מסיודור הגט... ולכן הוכו עיניו בסנוורים שאין ברירה אחרת רק שצריכים להתגרש. [וכגון רמ"א בלום שמפטם את עצמו מהריסת בתי ישראל... ויש קלד"פ שהוא מסוכן מאוד, וצריך להשמר ממנו...]. ע"י שמות גיטין (בהקדמה), שמרעיש וצועק, דאף אם לו יהא שיש איזה אמתלא דדררת היתר על קבלת שכר בדיני ממונות, מ"מ בגיטין הדבר חמור פי כמה, ושוה משמש כפתח למכשולים גדולים וחמורים לגיטין פסולים.

אוי להם ואוי לנפשותם, הם ממש בגדר שכירי חרב להכות נפש, אין ספק שמידם יבוקש דמעת העשוקים, הבית

כי דא עקא, שהנך יועצים רשיעי, מעודדים אותה להתעקש במרדה, ושלא להסכים לשלום, בהבטיחם לה, שאם תהיה איתן בדעתה אז תנצח לבסוף, וואוי לה לאותו "נצחון": החרבת הבית, ילדים כאובים בגשם ורוח, וכ"פ הגט פסול ובניה מן השני ממזרים...]. וכמובן שלאחר שערכה "מלחמה" כבידה כ"כ למשך זמן ארוך, שוב אינה לפי כבודה לחזור אליו ולהשלים עמו, בחושה שעצד זה תהא נראית כחולשה מצידה, כשאחרי שצעקה שלעולם לא תחזור אצלו, שוב חזרה אליו...

ולאידך גיטא, גם הבעל מתקשה ומתעקש ע"י עריכת המלחמה, שלא לגרשה מרצונו בשו"א, אחרי שציערוהו כל כך במשך ה"מלחמה", בבזיונות עצומים, והכאיבוהו בהפסקת קשר עם הילדים ע"י הוצאת "פראטעקשן" בערכאות נגדו, על בסיס האשמות דשקרים גסים. [והחושב, דבכה"ג כשהבעל אינו רוצה ליתן גט מחמת הרגישי "נקמה", אז מותר לכופו על מתן גט, הוא "עם הארץ", או "פוקר הכופר בתורת מרע"ה", או שניהם ביחד, כי להלכה אין זה משנה כלום להכשיר עליו כפיית גט, וכמבואר בפנים (ס"א, ענף א, אות ג)].

ונמצינו, דהאמת הוא להיפך הגמור מטענתם של הנך יועצים ומתחכמים, כאילו שהנחתם בפירוד אינו "פראקטיש", דלולא התערבותם וסיועם להגדיל המדורה, בודאי שהיה "פראקטיש" והיתה מסתיימת או ב"שלוש" או לכה"פ ב"גט כשר". ועצם התערבותם בהמחלוקה, עם עידודי שוא והבטחות של שקר, כאילו שיש בכוחה "להכריחו" על "גט כשר", ודבר שהוא "סתירה" גלויה מיניה וביה, דאם "הוכרח" לגרש אז אין הגט "כשר", וכן להיפך: אם הגט כשר א"א שהיה מוכרח עליה, כלומר "ידיעה מוטעת" זו גופא, מה שהם מוכרים לה בשקר, כאילו שיש בכוחה "להכריחו" על גט כשר, הוא הסיבה העיקרית למניעת השלום, בחושה שלבסוף תגיע לשאיפתה להתגרש ממנו.

ודין גרמא להחורבן הנורא, שע"פ רוב מסתיים הדבר במכשול עצום של "גט פסול", והאשה נישאת לשני בהיותה עדיין "אשת איש" גמורה, ובניה מן השני הם "ממזרים" גמורים לכל דבר עד סוף כל הדורות, וכבנ"ד ה"י. מה גרם לכ"ו, אם לא ה"סיוע" של הנך "יועצים"... ההולכים אח"כ לביתם עם כיסים מלאים... דלולא שהיו מגלים להם האמת, שא"א לכופו את הבעל בשו"א על גט כשר, אז לא היו מתעקשים לעמוד במרדם ומחלקותם, רק היו עושים שלום ברובם של המקרים, והיו ילדיהם ניצולים מטמיון גשמי ורוחני, ולכל היותר היתה מסתיימת עכ"פ עם "גט כשר".

"חמשה טעותים" יסודיים איך שמצדיקים כפית גט פסול

והנה, לאחר עיון יסודי ומקיף באנו להחלטה, דעיקר ההירוס של הפירצה, מה שרבנים מעודדים לכפיות פסולות, תלוי בטעותים יסודיים שרבים וכן שלמים נכשלו בהם,

מרצונו, ואם הבעל אינו רוצה לקיים רצון ה' זה, אז אסור לכופו ע"ז בשו"א, ואם אכן כפאוהו ל"מ, והאשה נשארת א"א גמורה.

הרי לנו, עד היכן שהדברים מגיעים, ועד כדי כך: ד"רצון הבעל" גובר (כביכול) אף על "רצון ה'", [עכ"פ לענין שאסור לכופו על הגט]. **וא"כ** כש"כ וק"ז ב"ב של ק"ו, שרצונם של ה"דיינים" בטלים לעומת רצונו של ה"בעל", וחוב קדוש מוטל על רבנים ודיינים, להכיר באמת הזה כשבאים לידי הנסיון של "התמודדות כח", דחייבין להיכנע לדעת תוה"ק, להבין שהשתלטותם והתאלמותם על הבעל פוסל את הגט. **ומי** יודע כ"פ שמבציעים כפיה על בעל, רק משום כח הדוחפם להראותו וללמדו לקח, שצריכין לציית לרבנים, בו בזמן שבאמת צריכין ללמד "אותם" הלקח הגדול והחוק: שאיסור גמור להם ללחוץ ולהשתלט עליו... ואם אכן עושים כן, ידעו שמכשילים את האשה ואת הנושאה בערוה החמורה ד"אשת איש", רק על יסוד רגשות התמודדות והתנצחות ובכדי ללמדו לקח... ר"ל.

מנקה ביד, מסמך 5008

ענף ד

הכלל השני: ד"רגשת רחמנות" על האשה, או אף "פרימע געפילן" להצילה מלחטוא, אינו מתיר כפיית גט על הבעל

והנה, ע"פ האמור לעיל (ענף ג) נמצינו, דכל החלטה לחיוב גירושין או לכפיית גירושין, בו בזמן כשע"פ תוה"ק אינו חייב לגרש, ואצ"ל שאינו מן הכופין אותו לגרש, אלא שבנויה על יסוד רגשי "רחמנות" שנתעוררו בקרבנו על האשה, אינה רחמנות אמיתית, דהרי עושה בזה דיני תוה"ק כאכזריות ח"ו. **דאם** ע"פ תוה"ק אין הכפיה מוצדק לדינא, הרי "רחמנות" זו הוא מקורה ושורשה ב"אכזריות", ודומה למי שמתיר עגונה בניגוד לגדרי ההלכה רק מצד רחמנות. **וז"ל** שו"ת דבר אמת (אה"ע, סי' נ"ו): שלא יסמוך האדם על דעתו להתיר אשת איש בכדי, בלי ראיות ברורות, רק מצד "רחמנות", שסופה "אכזריות", שמן הדין יחוייב שיהיו בניה ממזרים, והפוגע בה הוא באיסור חנק, עכ"ל.

ובאמת, דצריכין זהירות גדול שלא להמשך אחר הרגישי רחמנות, עד כדי לעבור המחיצה הדק המפסיק בינה ול"מינות". **ונסביר** ד"ז ע"פ משל: אדם העביר ד"א ברה"ר בשבת בזמן שסנהדרין קיים, למרות התראת שני עדים שהעידו עליו אח"כ בבי"ד, וקיימו בו מיתת סקילה החמורה, [מה שזה גופא הוא מחזה מזעזע כמובן], והשאיר אחריו אלמנה עניה סוערה עם עשר יתומים קטנים בלי משען ומשענה. **בודאי**, שלבו של יהודי מותר להתמוגג, מרגש רחמנות על האלמנה והיתומים, ומסתמא אף צריך שיהא כן. **אבל** עליו להזהר מאוד, שלא יסתבך ע"י לבא למחשבת מינות רח"ל, כי רק מחיצה דק מן הדק, מפסיק בין הרגש של רחמנות עליהם, ולבין הרגש של תרעומות על התוה"ק, כאילו שאירע כאן איזה עוולה

שנחרב, הבנים והבנות שירדו לטמיון גשמי ורוחני, ואין להם מנחם, תמהין אנחנו במה שהם חושבין להצטדק עצמם, מה יאמרו, שהיה להם נסיון דממונא. **הלא** ירעמו עליהם בקולי קולות: "רשע" ו"אכזר", האם בזה אתה רוצה להתרחץ מצואתך, האם חושב אתה שזהו תירוץ על רשעות כזה, מי התיר לך להכניס את עצמך לתוך נסיון זה, מוטב היה לך להיות גורף ביבין, מלהיות רשע כזה: לפרנס עצמך מהחרבת בתי ישראל.

אמנם, עיקר מטרתנו בכאן, הוא השלב הנוסף, והיינו, דאפילו אם לו היה הדבר כן באמת, שהבעל חטא כנגדה, וגם הוא לקוי במדות רעות, ואפילו אם הוא גם עבריין על איסורים, דבכה"ג נדמה לרבנים, דהו"ל "מצוה" לכופו על מתן גט, בכדי להציל את האשה מתחת יד "רשע" זה. **אבל** זהו טעות עצום מיסודה, דהרי המעיין בדברי המון הפוסקים שהבאנו לקמן (פרק א', סי' ז', ענף ג), יראה איך שפסקו בפירוש להלכה ולמעשה, דאפילו בעל שהוא "שיכור" "גנב" "נואף" "משומד" "משתין במטה בשינתו", ג"כ אסור לכופו על מתן גט. **וזהו** משום דכלל גדול יש לנו: דאין בכוחנו להוסיף על אותן השש המנויין במשנה (כתובות ע"י, ע"א), ובשו"ע (אה"ע, סי' קנ"ד, ס"א וב') שמותר לכופו על מתן גט.

וא"א להתחכם על זה עם הטענה המדומה: דאם חו"ל התירו לכופו על מוס קל כמו "ריח הפה", א"כ כש"כ דמותר לכופו על מוס חמור מזה כמו "משתין במטה" וכדומה. **דלא** ידעו ולא יבינו, שהפוסקים הראשונים כבר הגדירו בעדינו, דאפילו אם ידמה בעינינו [ואף ייתכן שהאמת כן הוא]: שהמומים שאנו דנים עליהם, הם גרועים הרבה יותר מאותם שש המנויין בחו"ל שמותר לכופו, עכ"ז אין בכוחנו בשו"א להוסיף שום דבר על אותן השש המנויין במשנה, ע"י רמ"א (אה"ע סי' קל"ד, סכ"א), ופת"ש (שם), ע"ש. **וז"ל** הרדב"ז (ח"ד, סי' ר"ס): כלל גדול מסרו בידינו הראשונים ז"ל, דאין כופין אלא לאותם השנויים במשנתנו... שאם אתה אומר זה דומה לזה, וזה דומה לזה, נמצאו כל הנשים באמת לא כל דהו, מפקיעות עצמן מתחת בעליהן... עכ"ל.

הלקח הגדול: דכל השתלטות והתאלמות על הבעל פוסל הגט **ויש** כאן "טעות" עצום ויסודי, כאלו שיש בכוחם של רבנים להשתלט על הבעל שיתן גט ע"פ החלטתם שיעשה כן, דהרי מוטל עליו לציית להם. **ברם** בפנים (סי' א') ביארנו מדברי הפוסקים, דאפילו אם הבעל ממאן מלקיים פס"ד של דיינים שחתם אצלם שט"ב, שפסקו עליו חיוב גירושין אמיתי ע"פ הלכה, ג"כ אכתי אין זה מתיר עליו כפיית גט, ע"ש. **זאת** אומרת, דאף "רצון השם" שבעל זה יגרש את אשתו, אינו מתיר עליו כפיית גט, משום דהקב"ה שגילה לנו בתורתו רצונו שבעל זה יגרש את אשתו, הוא עצמו גם גילה לנו באותה התורה הק' עצמה, שהגט אינו פועלת את ה"כריתות" רק כשבעל נותנה

הרעות יוסיפו רעה על רעתו, [שיתלו עצמן בעכו"ם, עי"ש], ואל ירבו ממזרים בישראל, עכ"ל, [והובא בטור (אה"ע סי' ע"ז), ובמהרש"ל (סי' ס"ט), עי"ש]. וכ"ז צריך לשמש לנו ולבנינו עד עולם כלימוד גדול, להבין מהו "דעת תורה" נקי ואמיתי, דהרי לא יעלה אפילו על לבו של טיפש ונשחץ לחשוב, שהוא מבין ודואג יותר לעתידה הרוחני של כלל ישראל, מרבותינו הק' הרא"ש ורעק"א שכל בית ישראל נשענים עליהם ועל הוראותם.

וזוה לא כביר אירע, שרב אחד המפורסם לחרד מאוד לדבר ה, [מי שעל קולר צוארו תלוי חלק אחריות גדול של גט פסול דנג, שהיה בגדר "יש בידו למחות", והיה קל בידו למונעה]. **ובהיותו** עוסק באו"ח וי"ד, הוא מחמיר מאוד בכל ההלכות דשם עד קצה האחרון, ופורש מצ"ט שערי היתר כדי שלא יכשל בשער א' של איסור, וכיאות וכראוי למארי דחושבנא שכמוהו. **אבל** דא עקא, שאינו רוצה להבין, שידיעתו באו"ח וי"ד עדיין אינו מעניק לו שום גושפנקא של "דיעה" כלל בענייני אה"ע מה שלא למד מעולם. **והוא** יושב ונותן "עצות" ימינה ושמאלה לשואלים בעניינים אלו לפי ה"הרגישים" שלו, בלי שום מעצור וחשבון שתוצאת עצותיו [וכן אי פעולותיו במקום שהיה יכול לפעול], יכולים להביא בכיה לדורות, בהירוס וקלקול חומת קדושת ישראל ע"י עידוד שלו [בלא יודעין] לגיטין מעושים, הי"י.

ופ"א שלח אלינו [באיזה מקרה מסוים] כמתרעם עלינו, דמדוע לא נוכל ללחוץ על הבעל ליתן גט לאשתו שכבר עזבתו, על הסמך של הקלא דלא פסיק, שהאשה בהיותה כבר נפרד מבעלה, הולכת ומוזנית עם אחרים. **ושלחנו** לו דברים ברורים, שלא ינסה להפחידני עם "איומים" כאלו המעוטפים במסוה היראה, הנובעים מפאת חוסר ידיעתו בדינים אלו. **כי** רבותינו הקדושים עמודי עולם הרא"ש ורעק"א, שהיו עוד מבינים וחרדים על עתידה הרוחני של כלל ישראל כמותו [והרבה יותר ממנו], כבר קדמוהו בזה, ולמדינו שלא נירא ולא נחת מזה. **וזוהו** "פסק דין" ברור מהם: דהקלקול המוחלט של "גט מעושה", חמורה פי כמה מן הקלקול ד"חשש" זנותה, ואצ"ל שדבריהם הם תורה מסיני, מה שאין בכח שום אדם לחלוק ע"ז, וד"ב.

פנקס ב"ד, מסמך 5008

ענף ה

הכלל השלישי: ד"סיפורים" מגדולי ישראל כאילו שהקילו בכפיית גיטין, אין בכוחם להתיר או להכשיר כפיית גט

הנה, מזמן לזמן מגיעים לאזנינו שמועות פורחות, כאילו שגדול פלוני או צדיק אלמוני, הסכימו ואף ייעצו ועודדו לכפיית גיטין באופנים שונים. **וזוהו** בשני אופנים, לפעמים יש איזה אמת בהסיפורים, וברוב פעמים מייצרים מעשיות הללו כדי שישמשו כ"היתר" על הכפיה. **והרבה**

ח"ו, [שבשביל שזה העביר דבר קטן ד"א ברה"ר, הרגוהו ואומללו אלמנה ויתומים], העלולה לבא כתוצאה מן רגש הרחמנות.

דבו בזמן, דרגש הראשון מותר ומצוה, הרי הרגש השני אסורה ופסולה בתכלית, דמהוה מינות גמור, כמש"כ החינוך (מצוה שפ"ז), דכל מחשבה שהוא היפך דעת תורה הו"ל אפיקורסות, עי"ש. **וכ"ה** גם לענין נ"ד, בודאי שאין שום מגרעת לרחם על אשה שנפלה לגורלו של בעל קשה, ואף מצוה יש בדבר [אם האמת כן...]. **אבל** עליו להיזהר במשנה זהירות, שלא להסתבך ע"י "רחמנות" זה למחשבת מינות, וכאילו שדיני תורה"ק, האוסרת לכופ את הבעל על גט, אפילו כשהוא אדם קשה, הוא עוולה ואכזריות נגד האשה ח"ו. **דמלבד** מה שעצם מחשבה זו הו"ל מינות וכנ"ל, הרי משם, ועד להתפס לדעות כוזבות נוסף המסתיימת במעשה: לזלזל בכל חומר ענין הפסלות של "גט מעושה", ולהקל בכפיית הבעל על גירושין באופן המנוגד להלכה, על סמך סברות עקומות ושדופות קדים, שתוצאותיה להשאירה "אשת איש", ולעשות בניה מן השני ממזרים, הוא דרך קצר מאוד.

אמנם, אף הרבה יותר מזה ביארנו בפנים (פ"א, סי' א', ענף א', אות ד'), דאפילו הנימוק דלהציל את האשה מלחטוא בזנות בהיותה אשת איש, אינו מצדיק כפיית גט על הבעל, אפילו כשהוא בלא"ה אינו יכול לחיות עמה מחמת האיסור שבדבר, וכגון שזינתה תחתיו ברצון ונאסרה עליו. **דעל** אף שהדבר מובן, דאם הבעל יעגן לעולם אשה כזאת, אז קרוב לוודאי שתמשיך לזנות עם אחרים גם להבא, ותיכשל ותכשיל אחרים עם האיסור החמור דא"א. **והיה** מקום גדול לומר, דשביל הצלה שלה והצלת אחרים מן האיסור החמור ד"אשת איש", אולי יותר טוב להקל קצת על הפסול ד"גט מעושה", ולהתיר לכפות את הבעל לגירושין.

ומ"מ חזינן, דפסק הגרעק"א, דאפילו החשש החזק והמוחש הזה, לא מהני כלל שנוכל להתיר בשביל זה לכופ את הבעל שיגרשנה, על אף שלכמה ראשונים חייב לעשות כן, עי"ש. **למה,** כי הוא הבין בדעת תורה שלו, דההירוס ה"זוודאית והמוחלטת" היוצא מ"גט פסול", דהיינו התרת אשת איש לעלמא וריבוי ממזרים בישראל, [על אף שהוא דבר שאינו ניכר לעיני בשר, שאשה זו היא "אשת איש" וילדים אלו הם "ממזרים", מ"מ אמת הוה] הוא פירצה חמור פי כמה ע"פ תורה"ק, מה"חשש הקרוב לודאי": שתמשיך לזנות בעודה אשת איש, ועולה על כולנה.

ובאמת דרעיון זה, דחשש יציאת האשה לתרבות רעה, לא מהני להתיר כפיית גט על בעלה, כבר כתבה רבינו הרא"ש (כתובות פ"ה, סי' ל"ה) [כשדן אם להתיר כפיית גט, מכח טענתה ד"מאיש עלי"], וז"ל הנורא: מוטב שבנות ישראל

פעמים השקר בולט וצועק מתוך העובדא גופא, שרואין בעליל איך שייצרו את העובדא כפי הנצרך שתתאים להנידון. **והמייצרים** "מעשיות" הללו בשקר, כמעט שננעלו בפניהם שערי תשובה, כי מאחר שידעין שההמון מתרשמים ממעשיות כאילו, יש להם דין "מסיתין ומדיחין".

דוגמא מייצור מעשה שקר שתתאים לטעות המייצרה

דהנה, לאחר שכתבנו בקונטרס ביאור פסלנות גט זה הקצר [הוצג בפנקס ב"ד (מסמך 1060)] (אות י'), הטענה החזקה מה שאין עליה שום תשובה. **דאפילו** לפי הטעות שהגט בנ"ד כשר בעצם (ומה שבדאי ז"א), מ"מ הלא דינא הוא ד"קלא" [אף של שקר] שלא הוכחשה מיד לאחר הוצאתה, פוסל את הגט מדרבנן, וצריכה גט שני. [ועי' שו"ע (אה"ע סי' ק"ג, ס"א)]. **והרי** לא יכחיש אדם של"ה כאן "קלא" מובהק על פסלנות הגט, דהגע עצמך, אם קימ"ל להלכה, דאף "קלא" מנשים מזורות בלבנה באיזה כפר נדחה, שהתמשכה ליום וחצי בלי ביטול, כבר יש לה הדין ד"קלא דלא פסיק", ש"א"א לבטלה שוב.

א"כ מה נאמר ל"קלא" בשיעורי "קול ביד" הנשמעים כ"ד שעות ביממה מסוף העולם ועד סופו, ומה גם בצירוף הכרות בית דין [שפרסמו ב"פנקס בית דין" (מסמך 1026)], מה שברגע כמימרא מגעת בכל פינות העולם. **שכל** זה התמשכה בלי הרף חדשים שלמים, [טרם שנתפרסמה הפיתקה עם חתימת רבני לונדון שהגט כשר...], בודאי דהו"ל "קלא דלא פסיק" מובהק שאין כמוהו. **ועכ"ז** התעלמו רבני לונדון מהדין הפשוט, שצריכה גט שני אף אם לו היה הגט הראשון כשר, והייתכן שבשביל הטעם העלוב דלהראות ניצוח, מזלזלין בפסול גמור מדרבנן שיש בהגט.

ע"ז קרא אותנו שקרן אחד, וסיפר לנו בשם רבני לונדון, מעשה נאה מה שמצין מתוך אצבעו: שגדול אחד מדור הקודם [שפירש בשמו] סידר פ"א בזקנותו קידושין לגרושה שהיה "קלא" דפסלנות על גיטה, והתנצל דהיות שהוא כבר זקן, ואין לו כח לבטל את הקול, על כן מסתמך על מה שעצם הסידור קידושין שלו משמש כביטול הקול, ע"כ. **והנה** ע"ה זה, שמתוך בורות שלו, דימה שיכולים לבטל קול, אלא שהבעיא הוא רק שלא ביטלוה למעשה, על כן ייצר העובדא, כאילו שסידור קידושין מגדול ג"כ יכול לשמש כביטול קלא, כדי שיתאים לנ"ד, כאילו שעצם סידור הקידושין של רבני לונדון היה לשמש כביטול הקלא.

ברם, בור זה שלא ידע גברי דיני "קלא", לא חלי ולא הרגיש, שע"פ הלכה אי"א לבטל קול בשו"א, ואין עצה אחרת רק ליתן גט מחדש, וכמבואר בפנים (סי' ל"ג), ע"יש. **וע"כ** ייצר את הסיפור לפי חוסר ידיעתו וטעותו שיכולים לבטלה, ותלה בוקי סרוקי על שכמו של אותו גדול, כאילו שגם

הוא היה ע"ה כמותו, וסבר שאפשר לבטלה. **וזהו** לימוד גדול על מהות אמיתתן של שמועות כאילו. [מלבד מה שכל עצם הסיפור, גם בלא"ה אין לו שחר כלל, דהרי אף לפי דעתו המשובש ש"ביטול" מועיל לדינא, הרי מסתמא זה מתבצעת בכתובת "מכתב ביטול", וא"כ מהו הקושי הגדול בכתובת שני שורות שהקול בטל, וחסל...].

ע"פ ד' גדרים בהלכה, א"א לבנות דינים על יסוד עובדות

אמנם, דברינו שבאן לא נצרכה, אלא להוכיח, דאפילו אם המעשה מה שמספרים על שם הגדול, אכן אמת הוא. **דמ"מ** ועכ"ז, א"א ללמוד מזה הלכה ולמעשה מכח ארבעה טעמים, ואלו הן:

ראשית, מן הטעם הפשוט, דמאחר שא"א לעקוב על כל פרט ופרט מהעובדא, שוב א"א לבנות עליה כלל, כי בהחסיר לנו רק פרט קטן מן העובדא, יכולה לשנות את כל הדין מהיתר לאיסור. **ובפרט** בנוגע לדין קבלת ממון, אם הבעל קיבל ממון עבור הגט, דיש בזה דינים עדינים מאוד התלווין בשערה ממש, ופרטים קטנטנים יכולים לשנות הכל מהיתר לאיסור, וראה בפנים (פ"ג, סי' כ"ה).

שנית, דאפילו אם אכן נדע כל פרטי המעשה בדיוק גמור, וגם הוא אמת ויציב, מ"מ יש לנו גדרים ע"פ תוה"ק ע"ז, אם נוכל ללמוד מזה לקח להוראת היתר. **דהרי** אמרינן בגמרא (ב"ב ק"ל, ע"ב) אין למדין הלכה לא מפי לימוד ולא מפי מעשה, עד שיאמרו לו הלכה למעשה, ופי' רשב"ם (ד"ה לא מפי מעשה) וז"ל: אם יראה רבו עושה מעשה, אל יקבע הלכה בכך, דשמא טעה בטעם של פס"ד של אותו המעשה, דהרבה טועין בדבר הלימוד.. וטעה בסברא, עכ"ל. וכ"ה בירושלמי (פאה פ"ב, סוף ה"ד), ע"יש.

פנקס ב"ד, מסמך 5008

שלישית, דאפילו, אם המספר אומר שהמורה אמר לו "לך ועשה", אם מספר זה "נצרך" לאותה הוראה כדי שישמש לו כאישור על מעשיו או הוראתו דלמפרע, אז אינו נאמן, אפילו אם הוא צדיק וקדוש שאינו נחשד בדרך כלל לשקר. **ע"י** גמרא (יבמות ע"ג, ע"א ושי"ט) דלאחר מעשה אין שומעין לו, וע"י רש"י דחיישינן שמשקר, ע"יש. וכן איפסקא הלכתא בשו"ע (י"ד סי' רמ"ב, סל"ו), ובנוד"ב (תניינא י"ד סי' ל', ד"ה ועל) כתב, דלדעת רש"י אינו נאמן אף כשאינו נוגע לו, ע"ש.

ורביעית, דאף יותר מזה כתב פעמים רבות הרדב"ז (בח"א, סי' שנט. וחי"ג, סי' תכ"ז, ותרמ"ה. וחי"ד,

סי' ע"ג, וצ"ד. ומכתי, א"ח סי' ק"מ, וקמ"א) בשם הריטב"א (פסחים נ"א, ע"א) מש"כ בשם רבו הרא"ה, דאפילו "מנהג" שנשתרש על פי "גדולי עולם", אם רואין בו קיוהא להלכה, חייבין לבטלה. **וז"ל**: אבל במנהג להקל, לעולם אין חוששין לו, ואפילו היה ע"פ גדולים שבעולם, כל שנראה בו צד איסור לחכם בעל

מהלך ב: להכריע בין הפוסקים ע"פ "כללי הוראה"

אופן ב' הבטוח יותר: שלא להכניס עצמינו בעומקן ושורשן של הדברים ע"פ סוגיית הגמרא כלל, כי דבר זה כבר טרחו ועשו בעבורנו הפוסקים הקדמונים, ועלינו לא מוטל רק לעבור בין בתרי דברי הפוסקים, ולהחליט ע"פ "כללי הוראה" מה שהציגו לנו גדולי הפוסקים איך להכריע בדבר הלכה. **דהיינו** שהולכים אחר רוב דיעות בין להקל ובין להחמיר, ואם הדיעות שקולים מחצה על מחצה, אז הדבר תולה, דאם השאלה הוא באיסור דרבנן או אולינן לקולא, ואם בדאורייתא או אולינן לחומרא. **ואם** האחרונים פוסקים שלא כדברי הראשונים, הדבר תלוי אם ראו את דבריהם, והוכיחו בראיות מוכיחות דאין הלכה כמותן, אז הלכתא כבתרא, ואם לא ראו את דבריהם, ולא דתאוה מהלכה, אז הלכתא כקמאי, וכידוע. [עיי' שו"ת הר"י מיגאש (סי קי"ד), עיי"ש].

הסבר דעת התופסים שבימינו פסקה מהלך הא'

והנה מרן הגה"ק בעל דברי חיים זצ"ל, בהבחינו בהתדרדרות וירידת הדורות מה שכבר התחיל בימיו, הניח יסוד גדול מה שמזכירה כ"פ בתשובותיו, והוא: דברורות האחרונים אין לנו עוד מי שיהיה בכוחו לילך ע"פ אופן א', רק באופן הב' דוקא. [עיי' שו"ת ד"ח (א"ח ח"א, סי ז). יוד ח"ב, סי ג', וסי פ"ד. אה"ע ח"א, סי כ"ח, כ"ט, ול"ט. וח"ב, סי מ', מ"ח, ע"ג. וח"מ ח"א, סי י"ז) עיי"ש]. **גם** בשו"ת דברי יואל (סי ק"י) נקט בדרך זוה, והסביר היטב איך שבדור שפל זה כבר נשתנו הדיעות, והכל מודים שאין בכח שום אדם כהיום לברר ולהוציא הלכות מתוך סוגיית הש"ס, ובפרט לאחר חתימת השו"ע ונושאי כליה. **וכל** דבר שאינו מבורר בראשונים, מוטל עלינו לדון עליה כדין "ספיקא דדינא" שע"פ כללי הפוסקים, עיי"ש. [ופלא שלא הזכיר דברי הד"ח הנ"ל בזה].

והגם שיש חוגים שמיאנו בדברי הד"ח והר"י, מן הנימוק דח"י שתשתכח תורה מישראל, ויש מהם שהמשיכו בדרכם לברר ההלכה מתוך סוגיית הש"ס וכאופן הא', וכשנראה להם שונה מגדולי הפוסקים הקודמים, לא מנעו עצמם מלחלוק עליהם. **אמנם** אצל דגם הגאון בעל ד"ח וד"י ידעו היטב ד"ז, שדרך בירור הלכה בתורה הוא נצחיות ולא תפסוק לעולם, אולם כוונתם ברור ומוכן ע"פ מה שהם ראו עוד ראייה אחרת, בבחינת שתי ראיות:

והיינו, דאיה"נ שהתורה לא נשתנה ולא תשתנה לעולם, אבל דא עקא שאנחנו נשתנינו, דמצבינו הוא שנתדרדר ונשתנה לגרועותא, וזוהו מה שגרמה ש"רשות" זה שיש לכל צורב לברר ההלכה מתוך סוגיית הש"ס בכוחות עצמיים, פסקה מאתנו. **והטעם**, משום דשכלו של ההולך על דרך זוה, צריך שתהיה זך וישר מאוד כדי שיוכל להכריע במאזני צדק בין השיטות והסברות, מה לקרב ומה לרחק, וצריך

הוראה אשר יהיה בימים ההם, שאין לנו אלא השופט אשר יהיה בימינו... ואם הטעות מוכרע, אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד השם, ומוחין בידם עד שמחזירין אותם להלכה... **ולא** אמרינן בכה"ג הנח להם לישראל, מוטב שיהיו שוגגין ולא יהיו מזידין, כיון שע"פ הוראת חכם נהגו בדבר היתר, אומרים להם שחכם זה לא יפה הורה, ע"כ. והנה הדברים האלו מורים על שלימות אומרם, ומיישבים את הלב, ומהם אין לנטות ימין ושמאל, עכ"ל.

המורם מן האמור עד כאן (ענפים ג' - ה'), דשום דבר מבלעדי חריצת "משפט התורה", לא מעלה ולא מוריד להתרת כפיית גט: לא מי ש"צודק" בעצם הסכסוך שבין הזוג, ולא רגשי רחמנות, ואף לא רגשי תיקון הדת, וגם לא עובדות וסיפורים מגדולי ישראל. **ומעתה** אכתי נשאר לנו הבעיית הגדול: איך להשתמר ולהזהר מ"דעת תורה מסולף". **כי** עלינו לדעת, שעל עצם דבר זה גופא: מהו "דעת תורה" אמיתי, ג"כ יש לנו תורה שלימה איך להבחין בזה, ונראה מאי דקמן.

פנקס ב"ד, מסמך 5008

ענף ו

שני מהלכים בהוראה איך להכריע במחלוקת הפוסקים, אבל מהלך הג' לפסוק "כפי הרצון" מופרך לכ"ע

הנה ידוע, דכמעט שלא נמצא הלכה אחת בכל מקצועות תורה"ק, שלא תהיה בו מחלוקת הפוסקים לדינא. **וכל** מורה הבא לפסוק הלכה בשאלה העומד על הפרק מה שאינו מבואר בשו"ע, הוא עומד לפני הבעיית איך להחליט ולהכריע בין הפוסקים. **ומצאנו** בזה שני אופני גישה, ואלו הם:

מהלך א: לברר ההלכה מן הסוגיא בכוחות עצמיים

אופן א: להתחקות בכוחות עצמיים, על שורש מקור של אותו ההלכה, החל מש"ס וראשונים ועד לגדולי האחרונים, ליכנס בין ההרים הגדולים ולשקול בשכלו ולהחליט עם מי מן הפוסקים הצדק ע"פ קו השכל הישר, וע"פ משמעות דקדוק לשון הסוגיא, [עיי' רא"ש (כלל ל"א, סי ט'), נתיבות עולם (נתיב התורה, סוף פט"ו), מהרש"א (סוטה כ"ב, א', ח"א ד"ה ירא), ופת"ש (יוד סי רמ"ב, סק"ח), עיי"ש].

וההולך בדרך זה, יש בכוחו לחלוק אף על דברי פוסקים קדומים, ועכ"פ כשהוא שוה בערך הדרגא שלהם, עיי' ש"ך חו"מ סי כ"ה, סקב"א) בשם מהר"ם אלשיך (סי ל"ט), כל עוד שעבר על דבריהם והביאם בכור הבחינה, והגיע למסקנתו ע"פ ראיות ברורות ומוכיחות שאין הדין כמותן. [עיי' רמ"א (חו"מ סי כ"ה, ס"ב), ושי"ך (שם), ופת"ש (שם סק"ח)], אבל מסברא בעלמא א"י לחלוק על הקדמונים, [עיי' רשב"א (ח"ב, סי שכ"ב), ותה"ד (פסקים וכתבים, סי רמ"א), פרמ"א (ח"א, סוסי ק"י), עיי"ש]. **כי** זאת התורה לא פסקה מומן נתינתה בסיני, וגם כהיום יש רשות לכל צורב ליכנס לעומקה, ולחוות דעת מכרעת להלכה.

עליהם כל היום, וחיו חיי צער ועוני ומאסו בתענוגי עוה"ז והבליו, והסתפקו במועט ממש.

[ע"י] שו"ת ד"ח (אה"ע ח"ב, סי' ק"א) איך שמוכיח לרב אחד, שלא יקיל בגיטין מחמת להיטתו אחר השכר, ע"ש. **ובע"ז** זה, מתריע בשו"ת שו"מ (תליתאי ח"א, סי' ר"א) על מסדרי גיטין, שמחמת תאוות ממון התעלמו מפסלות, [הובא בפתחה (ענף ו, אות ט"ו. וענף ז, אות י"ח)] ע"ש. **וע"י** בשו"ת אמרי דוד (פעדער, אה"ע סוסי" ל"ג) [היה גאון עצום, ויש לו הסכמות נלהבות מהגאון בעל ד"ח, מנחת חינוך, בית יצחק, רש"ק, ועוד], שכתב בזה"ל בדוריניו צריך לזהר, מאותן שדנין בשביל כבוד, ואהבה ושנאה, וממון המגיע להם... והשי"ת ישיב שופטנו בכתחלה, עכ"ל. **וזוהו** אישור שבאותה תקופה (לפני ק"ג שנה) כבר התחיל הירידה בענין זה.

והגה"ק בעל ד"ח מתאונן בספרו הק' (ע"ה"ת, השמטות לפרשת ויקהל), שרוב הרבנים הם מן ה"ערב רב", מה שמקור דברים הללו הוא בווה"ק (נשא רע"מ קכ"ה, ב') שבדורות האחרונים יהיו ראשי העם מן הערב רב, והם יחיו ברחבות ובעשירות והעם יסבלו מהם קשות ע"ש. **וביותר** הבחין בזה הגה"ק בעל דברי יואל זצ"ל, אצל הרבנים שבדור האחרון שנוודו לאחר מלחמת העולם השנייה, שנתדרר המצב בכפל כפלים. **לכ"ן** החליטו הד"ח והד"י, שדרך בירור הלכה של אופן הא' כבר פסקה מאתנו, כי שכלינו כבר מהולה עם המון רצונות ונגיעות מוקדמים, המפסידים והמקלקלים את כח הכרעת המשקל בהלכה. **והגבילו** את כח הכרעת המורים לאופן השני שע"פ כללי הוראה דוקא, המגביל את כח הכרעת המורה באופן שאין ביכולתו להכריע מדעת עצמו מאומה, וככה יוכל לילך לבטח דרכו מבלי להכשל, על אף כל רצונותיו ונגיעותיו הצדדיים.

פנקס ב"ד. מסמך 5008

לפסוק "כפי הרצון" הוא עשיית ליצנות מכה"ת כולה

אמנם, מה שנתייצר בימינו אלה דרך הוראה חדשה, מה שהתחילה מוקדם אצל בורים ופוקרים "ראבי"ס" חפשיים למחצה ולשליש ולרביע, ואצל ה"ראבאנטישקעס" מה"ראבאנאט" של מדינת הציונים, ומשם חדרה למחנינו לאחרונה לאט לאט יותר ויותר, וכדלקמן (ענף ז). **הוא** מה שנתארגנה כ"אופן שלישי", והיינו: שאינם "מברדים" את ההלכה, רק "בוררים" אותה מבין השיטות... כלומר שפשוט מחפשים בין הפוסקים, עד שמוצאים שיטה שמתאים כפי שאיפתם ורצונם, (מה שע"פ רוב הוא ל"היתר" ו"להקל"...) ונוקטים כוותיהם אפילו אם הם מעוטים נגד רבים, ואפילו אם הוא להקל בשאלת ערוה חמורה מדאורייתא וכדומה, בלי שום מהלך המחזיק מעמד ע"פ "כללי הוראה" כלל. **אלא** דההחלטה לפסוק כאותה דיעה, הוא בנוי ומשוכלל רק על טהרת ה"רצון" גרידא, מפני ש"רוצים להקל"...

ליזהר מאוד שלא ימעדו קרסוליו מדרך האמת. **כי** הוא משמש בעבודתו העדין הזה להכריע בין השיטות בכוחות עצמיים, כ"דיין" בדיני ממונות, שאסור להיות לו שום נטיה כ"ש לצד אחד מן הצדדים, והוא דומה בעבודתו לכף מאזנים עדין, מה שכל שמץ אבק הנדבק עליה יש בכוחה לגרום עיוות בהמשקל.

ובעיקר צריך המורה להזהר, שדעתו תהיה נקי מכל שמץ אבק של "נגיעות" ו"רצונות" מוקדמים, כלומר שלא יהיה לו שום חילוק ונפק"מ איך שתצא מסקנת ההלכה לבסוף, לקולא או לחומרא, ואצל"ל שלא יהא לו שאיפה ורצון להגיע לצד אחד מן הצדדים, והיינו שיהא מוכן לקבל ו"להתלמד מן התורה", כלומר ש"התורה תלמד אותו" מהו מסקנת ההלכה בשאלה זו, ורק אז יוכל לילך לבטח דרכו לברר ולהכריע במישרים דבר ה' זו הלכה. **לא** כן, כשיש לו נטיה ושאיפה מוקדמת לצד מן הצדדים, אז לא ייתכן בשו"א שלא יפול ברשת "רצונותיו" ושלא ימעדו קרסוליו להטותו מן האמת, ונמצא דבמקום ש"יתלמד" הוא מן התורה, מה דעתה בהנידון, יהיה להיפך, שהוא ירצה "ללמד" את התורה איך שתצא מסקנת ההלכה, להיתר או לאיסור על פי שאיפתו המוקדמת, ובודאי שיעוות את משפטו.

וזוה לשון קדשו של האוה"ה"ק (ר"פ שופטים, עה"פ ושפטו את העם "משפט" צדק): **כאן** העיר הערה גדולה לחפץ לשפט בצדק, והוא, כי כשירצה לעמוד על משפט האנשים... יהיה בסדר זה, שיעביר מבין עיניו שני הנושאים, ולא ילביש משא ומתן ההלכות שיעשה... לומר שכפי זה יתחייב פלוני, וכפי זה יהיה להיפך. **אלא** יעשה עיונו וצדדי ההלכה כאילו אין אדם שצריך להוראה זו עתה, אלא לעמוד על הדין לדעת הלכות התורה, ואחר שיעמוד עליו בדרך זה, מה שיעלה במצודתו, ידין בו... והוא אומר ושפטו את העם "משפט צדק", פירוש כבר הוא משפט בפני עצמו, זה יהיה צדק. **אבל** זולת זה, כשיעריך בדעתו בעת שמוקד ומצרף הדין לבעלי דינים, עכ"פ יהיה אחד יותר מתקרבת דעתו אליו, ולא יצא המשפט צדק, ובפרט במשפטים שתלויים בשיקול הדעת, ובהטיה מועטת בנקל יטה דעתו, עכ"ל.

והיות שדבר זה, שיהיה להמורה שכל זך וישר בלי שום נטיה כלשהו לשום צד, לא ייתכן בשו"א רק כשהוא אינו "נצרף" לא לממון ולא לכבוד, כי שני דברים אלו הם אבות הניזוקים המונעים מאדם מלשפט בצדק וכידוע. **וכיון** שהד"ח הבחין איך שהתחיל ירידת הדורות, ע"י שהמורים נעשו ל"נצרפים" גדולים בכפילא: לכבוד ולממון, ל"כבוד", להתפרסם ברבים כ"פוסק" גדול שרבים פונים אליו בשאלותיהם, זאת אומרת כמציא התירים לכל איסורים. ול"ממון", לדירות נאות ומרווחים להם ולבניהם, [ראו ב"לקט מרבנותינו" (אות ט"ז)]. **שונה** מן הרבנים שבדורות הקודמים שהיו שקועים בלימוד התורה ועבודת השם ביראת השם החופף

אמנם, גם לדעת ההולכים באופן הא, פשוט וברור ד"כללי ההוראה" מגדולי הפוסקים אכתי קאי וקיימו, ואין בכח שום אדם לחלוק עליהם. **וממילא**, אם מבחינים בפוסק שנקט באיזה דין לקולא שונה מקודמיו שפסקו לחומרא, מבלי להביאם ולהזכירם, או אפילו אם אכן מביאם, אלא שחולק עליהם מכח "סברא" בעלמא, מבלי להפריכם עם ראיות ברורות ומוכיחות מסוגיית הש"ס. **בודאי** דבכה"ג, אין כח ורשות למישהו להסתמך עליו, רק משום שהוא שואף להגיע למסקנתו דלקולא, ואפילו כשהוא מתלמידיו וממערציו או מצאצאיו של אותו הפוסק ג"כ אין לו רשות לעשות כן. ואין שום נפק"מ לענין זה, אם אותו הפוסק הוא מן הצועדים ע"פ דרך אופן הא' או אופן הב', דהרי גם הצועדים באופן הא' אינם "חולקים" ח"ו על "כללי ההוראה" שבשו"ע, אלא שרוצים לילך בדרך יסודי ועמוקה יותר, והבן.

דהעושה כן, הרי נפל שוב בדרך הקלוקל של אופן השלישי ד"ביררה" המופרך לכו"ע, כי אין לה שום הצדקה ויסוד כלל בתוה"ק והוא עקירת כה"ת, וז"פ. **ומעולם** ל"ה נמצא מהלך זה אצל היראים ולא שערום אבותינו, רק אצל עוקרי תורה החל מן המשכילים והריפורמים ועד עוקרי הדת שבימינו, שתוך כדי רדיפתם לפרוק עול התורה, ולהגיע לכל התאוות ע"פ היתירים וקולות. **על** כן, מרדו בהשתלטותה והגבלותיה תוך כדי להרוס כל החומות שבדרכי ההוראה, ומאסו בשני הדרכים הנ"ל, ובחרו להם בדרך קלוקל השלישי הזה, לברור המקילים מבין הפוסקים, ולהחליט כמותם מבלי להפלות אם זה מוצדק ע"פ "כללי ההוראה" או לא.

פנקס ב"ד. מסמך 5008

ענף ז

חמשה "מבחינים" מובהקים, איך להכיר על ידם בין פוסקים ההולכים ע"ד תורה, ולבין פוקרים ומסלפים

ומעתה, אחרי שהעמדנו וביררנו "כללי ההכרעה" שע"פ דרך התוה"ק, הרי נקל מאוד להרוצה לעמוד על מהותם של המורים, איך להכיר המסלפים ולהצביע עליהם. וזהו בכמה דרכים, ואלו הם:

מבחן הא': המכריע בין הפוסקים בניגוד ל"כללי הוראה"

הראשון: פוסק המכריע להקל בניגוד ל"כללי ההוראה", כלומר שמכריע בין הפוסקים בניגוד הכללים שיש לנו בזה, למשל שמכריע להקל באיסור דאורייתא כדעת מיעוט הפוסקים וכדומה. וזהו דבר שכיח מאוד בהתשובות של ה"ראבאנטישקעס" מה"ראבאנאט" של הציונים, וכן בהספרים שנתחברו לאחרונה בדיני כפיית גט, [כמובן שעושים כן תמיד רק לקולא ואף פעם לא לחומרא...], המהיים כפייה בתורת מרע"ה, ומשם חדרה דרך קלוקל הזה להתשובות של מחברי זמנינו

אצל, דמהלך קלוקל הזה, אינה מחזקת מעמד ע"פ תורה כלל, וכבר חרץ רבינו הרמ"א (ח"מ סי' כ"ה, ס"ב) שההולך בדרך לא דרך זה, הוא דיין שקר הדן "דין שקר", וז"ל: ולא יאמר אדם, "אפסוק כמו שארצה", בדבר שיש בו מחלוקת, ואם עושה כן הרי זה "דין שקר", עכ"ל. ועל ההולכים בדרך עקלתון הזה, כבר ניבא עליהם אליהו הנביא זל"ט באליהו רבה (פ"ו) בזה"ל: ואומר לו, אף על פי שאתה אומר כהלכה, ואני איני אומר כהלכה, יעברו דבריך ויתקיימו דברי, ואפילו כל העולם כולו יחרב, וכן בדורות האחרונים... עכלה"ק, ע"ש.

וגם זה מובן ואצל, שההולכים על דרך עקלתון הזה, ממאנים בכל התוקף מלהסביר בע"פ או מלכתוב "בירור הלכה" לאישור פסק דינם, כי פשוט אין ביכולתם לעשות כן, כי אין להם "מה לברר". **דמה** יכתוב הפוקר הזה, יש מיקל "ואני רוצה" לפסוק כמותו... הלא יצעקו לעומתו, שאין בכוחו לעשות כן, רק אם "יברר" שהדין כאותו הפוסק, עכ"פ באחד משני האופנים הנ"ל, או ע"פ בירור מסוגיית הש"ס והראשונים, או ע"פ דרך כללי הכרעה בין הפוסקים. **והיינו** טעמא, שהפוקרים הללו נקטו להם דרך, "לסתום" ולא לפרש נימוקי פסקם, דהרי אין להם "מה" לפרש, ע"כ פוסקים "בסתמא" תוך העמדת פני "מומחים" ו"ידענים" שיש בהם כוחא דהיתירא מבלי להצריך בירור, בו בו בזמן שמתחת פני "מומחיות" זה מסתתר "קלות" ותל"מ.

גם התופסים במהלך א' מודים בתוקף "כללי הוראה"

ובכדי להשתמר מטשטוש הגבולים, מה שהרגשנו אצל כמה בנ"א, שחושבים כאילו שהנוקטים כמהלך א' הנ"ל (אות א'), וס"ל שגם בימינו יש בכוחנו לברר ההלכה בכוחות עצמיים, אכן יש ביכולתם לילך באופן הג' לפסוק כרצונם. **לכן** עלינו לעמוד על המשמר ולהבהיר בביררות שזהו טעות עצום, דהפרכת דרך קלוקל השלישי, שמקורה בפריקת עול מוחלט, אין לה שום נגיעה ושייכות כלשהו להחילוקי דיעות הנ"ל (בין הד"ח והד"י ולהחולקים עליהם), דהיא מנוגדת לכה"ת כולה.

דהרי כל החילוקי דיעות שביניהם, הוא רק אם להכריע בין הפוסקים ע"פ אופן הב', דהיינו ע"פ "כללי ההוראה", או ע"פ אופן הא', דהיינו בבירור ומיצוי הדין בשורשה מסוגית הש"ס בכוחות עצמיים, אמנם גם הנוקטים כאופן זה הא', לא אמרו רק שגם כהיום יכולים לברר ההלכה בכוחות עצמיים מסוגיית הגמרא, וממילא אפשר גם כהיום לחלוק על פוסקים קודמים. **אולם** זהו רק כשמוכח כן ע"פ ראיות ברורות ומוכיחות, אבל לא עלתה על דעתם [וגם אין ביכולתם] לחלוק ח"ו על "כללי ההוראה" מה שהעמידו לנו גדולי הפוסקים, אלא דס"ל דאינם מוכרחים לנחות לזה בעוד שהולכים ע"ד אופן הא'.

ומעתה הרי הודאתו בטעותו ובהפרכת דבריו כבר מיותר לגמרי, דהרי כללא הוא ד"שתיקה כהודאה דמיא", וח"ו לסמוך על הודאתו לקולא. **דהרי** מהלך כזה, שלא להגיב על ד"ת, לא נשמע מעולם מימות נתינת תוה"ק מסיני, דהלא חזינן שכל הפוסקים אף אם כגודל ארזים גובהם, ישבו וטרחו שעות ע"ג שעות לכתוב "בירור" להוכחת צדקת פסק דינם בנימוקים וראיות. **כי** הבינו, שחובה מוטל עליהם להצדיק את פסקם בביסוס נימוקים ומקורות, ובל"ז אם רואין שום פירכא כלשהו לפסקם, הרי דבריהם בטלים ומובטלים.

ונחויז להדגיש, דמה שה"ראבאנטשיקעס" אכן נותנים "נימוקים" בתוך פסקי דין רבניים שלהם, ז"א רק אחיזת עינים, כי המעקב אחריהם מתברר לו, שמכריעים לקולא בניגוד ל"כללי הוראה" וכנ"ל (מבחן הא), וגם משתמשים עם "סברות" המופרכות מדברי כל הפוסקים, וכדלקמן (מבחן הג). **וברגע** שמישהו בא ומוכיח להם הפרכת דבריהם מטעמים אלו, שוב נעשים כאלמים שאינם יכולים לפתוח את פיהם כלל בד"ת, ואוחזים בפלך ה"שתיקה" (כמבחן הב' דנן), כי אין להם במה להצדיק עצמם מן ההאשמה החזק והאמיתי הזה, דמה ישיבו, שהם צוחקים מכ"ו, הלא יתגלה קלונם ברבים, שבועטים בתורת מרע"ה בניגוד להגבלת כח הכרעתם. [ע"י פנקס בי"ד (מסמך 1030) שהפרכנו "היתר כפיה" שלהם (כ"ח תמוז תשס"ט), ולמרות שהבטיחו לענות לאחר חזרתם מן ה"חופש", עדיין אנו יושבים ומצפים לתשובתם עד היום...].

וכבר הבאנו כ"פ הדברים הברורים מש"כ בשו"ת משפטים ישרים (ח"א, סי' רפ"ד) בזה"ל: **דיין שמקשין על דבריו מדברי פוסקים, ואינו חושש להקשיא, רק שאומר: "כך נראה לי", הרי זה "דיין שקר",** ודבריו אינם מעלין ולא מורידין, ובסוד הדיינים לא יבא, וכמאן דליתיה דמי, ויתקיים הדין ביושבים לפני ה' ומודים על האמת, עכ"ל. [וראה בפתחה (ענף י"א) שהבאנו מהמון מקורות מהפוסקים, שהמורה מחויב להוכיח צדקת מעמדו, ובפרט כשמקיל, וכש"כ כשתובעים זאת ממנו, אם ממאן מלעשות כן, אסור בהחלט לסמוך על דבריו, ע"ש].

פנקס בי"ד, מסמך 5008

מבחן הג': המשתמש עם סברות ילדותיים, וג"ו רק להקל

השלישי: פוסקים המחליטים להקל, תוך כדי לחלוק על דברי פוסקים קדומים, והם מגיעים לידי כך ע"י שמשתמשים עם "סברות" פשוטים העולים על דעת כל נער קטן ובר בי רב דחד יומא, באופן שא"א לחשוב ש"סברות" הללו לא עלתה על דעתם של הפוסקים הקודמים. **אדרבה**, כל למדן מבין, דמדלא השתמשו הקודמים עם "סברות" פשוטים אלו, מה שבודאי א"א לומר שלא עלתה זאת על דעתם, א"כ אדרבה, זה גופא מה שלא השתמשו עם סברות פשוטים אלו, מהוה הראיה היותר ברורה, שדחו אותן, וממילא אין לבנות על סברא זו ואינה משנה להלכה כלום. **וכבר** הבאנו לעיל (ענף ו', ד"ה

שבתוך מחנינו, שנמצאים שם פסקים בניגוד הגמור לכללי ההוראה, ובדאי שדבריהם הם מופרכים, ואסור לסמוך עליהם.

[א"ה:] משום "זהייתם נקיים" עלינו להבהיר, דהגם שכל נפש יפה סולד מלעיין בדבריהם. **ופשוט** שאין לסמוך עליהם בשום דבר, ע"י ילקוט מכתבים ממרן הגרי"ז (סי' פ"ח), וז"ל: **שרוצים** על ידי זה להשתלט על התורה, ולתקן בה להתאימה לרוח הזמן המדינה והדימוקרטיה, להוסיף ולגרוע בה כחפצם... להשיג על ידי זה כמה דרישות ממה שדורשים (הממשלה הציונית) מה"רבנות" בענין הדת "ובפרט בעניני אישות". **וכל** אלו דברים גלויים הם בפה, לכל מי שיש לו עינים לראות, ורוצה לראות, וד"ל.. (וממשיך):

המגמה והמטרה ברורה כמו שכתבתי למעלה, ואם יש מהם שמכחישים דבר זה, הנה אחת משתי אלה: או שכוונתו בזה להטעות את הרחוקים... או שמטעה גם את עצמו. **ואולי** יש מהם, שמוכרחים להטעות את עצמם.. דהכל כשר וישר.. ועכ"פ שאינם מתנגדים לו באופן נמרץ, שח"ו סכנה צפויה ממנו בזה או "בעתיד" לקיומה של התורה והיהדות... **ויגולגל** חובה גדולה על ידם, להיות כמחטיאי הרבים ח"ו, ויהיה זה מעות שלא יוכל לתקן בשו"א... כי הם עושים מעשיהם בחושך וערמומית. **וסוף** כל סוף, הכל מופנה להשגת מטרתם, "להשתלט על התורה לעשות בה כחפצם", עכ"ל הק.

וכן כתב גם בשו"ת דברי יואל (סוסי" קי"ח), [לענין השאלה אם הנשים שבאו ממחנות הגרמנים, יש להם דין שבויה האסור לכהן, לאחר אריכות גדול מסיים בזה"ל]: **ומובן**, שמה שכתבתי לעיל לשאול את חכמי ירושלים, אין כוונתי ח"ו לשאול לאותן שיש להם אפילו קצת נטיה למלכות המינות רח"ל, שזה מסמא את העינים שלא להכיר את האמת בשום ענין שבעולם, עכ"ל הק. **ומי** יגלה עפר מעיניהם של הגאוה"ק הללו, איך שנתקיימו דבריהם: שה"ראבאנט"א אכן "השתלטו עצמם על התורה" במלא מובן המלה: לנטותה ולהתאימה לדרישת הממשלה הציונית לחיים נוחים, וכדלקמן. **מ"מ**, נאלצנו להסתכל בדבריהם, בכדי לקיים את היודע מה שתשיב, כי לדאבונינו הרגשנו, שה"מקור" לכל הקולות שהתחמקו אצל מורים ממחנינו, נשאבו משם, ה"י וד"ב].

מבחן הב': הממאן מליתן נימוקים ומקורות לפסק דינו

השני: אותן הפוסקים בימינו, הנותנים "פסקים" בכתב או בע"פ, ואח"כ כשבאים אחרים ומוכיחים להם בראיות ברורות ומוכיחות, שאותו ה"פסק" אינו מחזיק מעמד לאמיתה של תורה. **אם** תגובתו הבלעדית של אותו ה"פוסק", הוא "התעלמות" ו"שתיקה" מוחלטת ותל"מ... או צריכין לדעת בבירור, דעצם "שתיקתו" משמשת כהודאה היותר ברורה המעיד עליו יותר ממאה עדים, שהוא מכיר היטב שדבריו מופרכים, ואין לו במה להצטדק עצמו.

דפועס יצא המסקנא לדינא לטובת צד הבעל, ופעם לטובת צד האשה, הכל כפי היוצא מסוגיית הגמרא ודברי הפוסקים.

אבל כשרואין בספר, שכל מסקנותיו להלכה מסתיימים תמיד לטובת צד האשה, זהו אות מובהק שהוא נוכל ומסלף דברי א"ח, ואין לו דעת תורה כלל, רק דעתו משעובד להרגשים שלו, או לנגיעות שלו, ואינו משעובד לדעת תורה כלל, והחלטותיו אינם מבוססים על דעת תורה אמיתי. **דהרי** אינו מוכן להטות את דעתו לגזירת התורה, אלא שהוא משעובד ל"רצונותיו" ו"הגרשותיו", ורוצה להטות את התורה לדעתו..., דאל"כ איך לא ימלט שלפעמים יצא הדין לטובת הבעל, האם חושב באמת שזהו דרך תורה לק להגביר בכ"פ את צד האשה..

וגם דבר זה, רואין בעיקר בספרי הפסקי דינים של הרבאבנטשיקעס הציוניים, דרוב רובם של מסקנותיהם הוא תמיד לטובת האשה. **זולת** במקומות נדירים מאד, בכדי להשוות קצת את המשקל בקורטוב, שיהיה להם פני "מבררים" ולא "בוררים", שלא יתבלט כ"כ החד צדדית שלהם, הם מסיקים הדין לטובת הבעל. **וגם** זאת, רק דוקא בנידונים נדירים שאינם נוגעים לחיי היום יומיים, דבזה אינם יכולים לנקוט בשו"א כצד הבעל, דהר"ז יהרס את כל סדר החיים שלהם, וכאילו שנימוק זה מועיל לשנות את תורה"ק, להתאימה ולנטותה למהלך החיים שלהם, במקום שצריכין להתאים מהלך החיים להתורה"ק, בכה"ג לא ימצא אצלם מסקנת הדין לטובתו כלל.

פנקס ביד. מסמך 5008

מבחן הה': פוסק המחמיר בחדר"ג ומיקל בגט מעושה

החמישי: כשרואין אצל פוסק, שבכל שאלה על היתר חדר"ג, הוא מפריז על המדה להחמיר בה עד קצה האחרון. **ולאידך** גיסא: בכל שאלה בדיני גט "מעושה" ו"מוטעה", הוא מרחיק לילך לקולא עד קצה האחרון, ואין לו שום בעיא להסתמך על סברות רעועות שדופות קדים בניגוד ל"כללי הפוסקים". **תדע** נאמנה, שזהו אות מובהק עליו, שהוא לקוי בדיועות כזבות, או בנגיעות דממונא לצדד תמיד לזכות הנשים, וצריך לברוח ממנו כהבורח מן הארי והאש, ולהתרחק מעליו כמטחוי קשת, ולא תאבה ולא תשמע אליו, כי הוא מוכן להזיק ולהרוס בהתרת א"א לעלמא אם ככה יצא לטובתו.

דהרי איפכא מזה שמעינן מגדולי הפוסקים: דבכל שאלה בהתרת חדר"ג אזלינן לקולא, ע"י מהרשד"ם (י"ד, סי' ק"מ. ואה"ע, סי' ק"ב), טו"ז (אה"ע סי' קי"ט, סק"ב וי"ד), ב"ש (סי' א', סק"ב), רעק"א (תניינא, סי' פ"ב), חת"ס (אה"ע ח"א, סי' ג' וד', וח"ב, סי' א'), ד"ח (נוספות, סי' כ"ט), תוע"ר (אה"ע, סי' ג'), משיב דבר (ח"ד, סי' ה'), קול אריה (סי' פ"ה), זית רענן (ח"ב, אה"ע סוסי" כ"ז), עין יצחק (אה"ע ח"א, סי' ד', אותיות ט' וי'), מהרש"ם (ח"א, סי' כ"א), שארית ישראל (אה"ע, סוסי" י"ב), בית אב"י (ח"ב, סי' ק"ב), עיי"ש. **ולעומת** זה, הרי בכל שאלה בנוגע להיתר כפיה והטעיה, כיון

אופן הא' מדברי הרשב"א, תה"ד, ופרמט"א, דאין בכוחנו לחלוק על הקודמים מ"סברא" בעלמא, ונמצא הדמשתמשים עם סברות הנדחין מדברי הראשונים, עושים בזה בניגוד הגמור ל"כללי הוראה", וח"ו לסמוך על דבריהם להקל.

ובעיקר נפגשים עם סברות כאלו, בפסקי דין של הרבאבנטשיקעס שנמכרו לעקר המדינה הציונית, דבהיותם תחת לחץ להמציא קולות, ובפרט בדיני גיטין וכנ"ל (ענף א'), דהרי במקצוע זה הם משמשים גם להחפשיים, ש"ע"פ חוקים יש להם הכח לקבוע בזה. **ונקל** לצייר לעצמינו, איך שיכולים "לפסוק" להחפשיים: שא"א לכוף את הבעל על מתן גט, רק משום שאשתו נתנה עיניה באחר..., דבר שמתרחש אצלם מעשים בכל יום, ואם נימוק זה לא יצדיק הכרחת מתן גט על הבעל, הר"ז יחשב בעיניהם כשטות ואכזריות, הפוגע בכל דרכי החיים שלהם... **ודין** גרמא, שהקורא יתקל שם עם ייצור סברות כריסיים וילדותיים, שממש מביאים כ"פ לידי גיחוך. **וזהו** הפתרון על התמיה, דאיך נעשו הם יותר גאוניס למרנים ויישרנים, מכל רבותינו גדולי הפוסקים שבעבר כהנודב"י רעק"א והחת"ס אבנ"ז מהר"ש ומהרש"ם, שלא יכלו להגיע לאותן ה"קולות" מה שייצרו הם, אבל האמת הוא, שהגיעו לזה ע"י סברות מגוחכות הנפרכים מאליהן, וכנ"ל.

ובאמת, דהפרכת גיחוך מהלך זה, בולט מדברי עצמם, דהרי המעקב אחר דבריהם יעמוד על מציאות תמוה ומוזר, מה שצריך לעורר את תשומת לבו של כל הולך ישר, שדבר עקום מאוד מתרחש כאן. **והוא:** שלעולם לא ימצאו אצלם ייצור סברות כאלו, רק בכיוון אחד ד"להקל", אבל אף לא פעם "להחמיר", ואם אכן יש כח בסברות כאלו, איך לא ימלט אף פעם שיבנו עליהם לאסור ולהחמיר... **וזהו** טענה גדולה שאין עליה שום תשובה והסבר אחר, רק שהם עצמם מכירים בגיחוכה וביטולה של סברות הללו, ושבאמת אין שום יסוד ובסיס לבנות עליהם. **אלא** ד"להקל" הרי מוצאים עצמם כ"אנוסים" להשתמש בהם (כאילו שהיה מועיל לדינא), אבל ל"החמיר" הרי אינם אנוסים לה כלל, וא"כ למה יעשו שטות כזה..., וא"כ מה זה אם לא פסק הבנוי על "טהרת הרצון"...

מבחן הה': פוסקים שתמיד מסיקים לטובת צד האשה

הרביעי: פוסקים שרואין אצלם, שבכל תשובותיהם בדיני אישות, הם מגיעים תמיד להמסקנא: שצד האשה גובר על צד האיש, מזה מוכח שאין הוא "פוסק" כלל, רק שסובל מאיזה "חולשה" כלפי נשים והולך שולל אחריה... **דהרי** מוכן, דהצועד ביישרות, רוצה להתלמד מן התורה כשמברר הלכה, והוא בודק ומחפש בגנויה, כדי לידע מהו דין השאלה בהנידון, ואין לו ביקוש להגיע דוקא למסקנא ידועה, כלומר "ללמד להתורה" מה שתהיה דעתה, וכנ"ל (ענף ו', ד"ה ובעיקר). **ואצלו,** על כרחך שימצא בדבריו כמה מיני מסקנות,

מאמין, שאנחנו מאמינים לו שהוא מאמין.. שכל המון פוסקים ראשונים ואחרונים המנויין לקמן (פ"א, ס"ז, ענף ב') שכתבו בתקיפות, דגט מעושה על סמך טענת מאיס עלי, פסול ובטל, וגורם לריבוי ממזרים בישראל, זהו רק משום שלא עלתה על דעתם הברקת החידוש של "סברא (עמוקה) [עקומה]" זו...

החדרת קלקולים ד' וה' לתוך מחנינו

ג. ודוגמא מובהק ל"מבחנים" ד' וה' הנ"ל (ענף ז): ההפכפניות להצדיק תמיד צד האשה, ע"י להחמיר בחדר"ג ולהקל בא"א בניגוד לדברי הפוסקים, הוא בעל מחבר שו"ת מאוני (צדק) [מרמה] (ח"ג, אה"ע ס"ג), שהציג את עצמו כאחד מן סניגורם הכי חזקים של הנשים. **ואין** לו שום בעיא כלל, להחזיק יד הנשים מרשעיות, שהלכו נגד בעליהן בערכאות, לגנוב מהם ממון שאינו מגיע להם ע"פ תורה, ואין לו אף מלה אחת של מחאה נגדם ח"ו. **גם** אין לו שום בעיא כלל, במה שלחץ זה מטיל על כל גט מה שיתן הבעל אח"כ בעקיבה, הפסול ד"מעושה", דזה אינו שום חשש בעיניו כלל.

והדאגה היחיד מה שמקרסם במוחו ואינו נותן לו מנוחה, הוא, שלא להתיר ח"ו להבעל לישא אחרת בכה"ג, דהרי יש חדר"ג שלא לישא שתי נשים. **ומה** שכל הפוסקים מתירין חדר"ג בכה"ג בשיפוי, [וכמצויין לקמן (אות ד', מד"ה מהר"ם) יותר מארבעים פוסקים מובהקים המתירין בכה"ג, מבלי שום חולק כלל, ואף לא יחידאה ממש]. **זה** אינו נחשב בעיניו כשמץ סתירה לדבריו, דהלא מה יוכל לעשות, אם הוא ירא וחרד יותר מהם... וזהו דוגמא מובהק מצביעות והריסת הדת במלא מובן המלה...].

ד. עוד דוגמא מזעזע אחת מיני הרבה, הממחיש הפכפכנות הזו, נספר כאן מה שאירע לאחרונה ממש: **בעל** אחד, שלאחר אמירת כל הביטולים, טרם שהניח את הגט ליד האשה, הפנה אל המסדר ואמר לו בביררות, שנותן את הגט רק בהמובן שתקיים מש"כ בתוך ה"הסכסם": **שלא** תלך נגדו בערכאות. **ולאחר** הגט אכן הלכה בערכאות, והבעל הלך לערער אל המסדר ולהתלונן ע"ז. **המסדר** כתב להאשה, שלא נישאה עדיין, שבמה שהלכה בערכאות הפירה גילוי דעת מפורש שעשה הבעל טרם נתינת הגט לאחר הביטולים, [וזה חמור הרבה מנידון ה"גט מווינא", דהמקילים סמכו בעיקר על ביטול המודעות שלאחר הג"ד, משא"כ בני"ד]. **וכיון** שזה מטיל שאלה גדולה על הגט, צריכה גט שני [לאחר שתצא מן העש"ג].

בינתים נשא הבעל אשה אחרת, והאשה שהיא "עשירה", הלכה להר"י מאנדל מקרית יואל שיכשיר לה את הגט, [בחנם...? בעוד שהיא ממשכת בערכאות נגד הבעל!]. **והוא**, במקום שיצא נגדה בחרב ובחנית, על עצם הדבר שהולכת בערכאות, שהוא חטא בל יכופר כשלצמה, [ואבל ד"ז לא עלתה על דעתו לעשות, דהרי אינו "גאט'ס פאליציי"

שנוגע להתרת אשת איש ערוה חמורה מדאורייתא, אזלינן לחומרא בכל ספק, וכמפורסם בכל הפוסקים, [ראה לקמן (פ"א, ס"ז, ענף ב')]. **ומי** שהולך וצועד להיפך מזה, הדבר ברור שהוא פוקד הלקי בדעות כוונות, והוא מוכן להתיר כל עריות שבתורה, ואסור לסמוך עליו.

פנקס ב"ד. מסמך 5008

ענף ח

החדרת כל מהלכים המופרכים לתוך מחנינו הוא מציאות עגום המטפח על פנינו בעובדות גלויות שא"א להכחישם

ומעתה כשבר יש לנו "קנה המדה" איך להכיר בין תכלת ולקלא אילו, כלומר בין מורים ההולכים בדרך התורה המסורה לנו מפוסקי הדורות, ולבין מורים מתחדשים ומסלפים, נפן להתבונן מהו המצב במחנינו. **הנה**, אם לא נשלה עצמינו בתנחומין של הבל, נראה דהמצב איום ונורא, שכל חמשה המבחינים שנמנו לעיל (ענף ז) המוכיחים על סילוף מדרך התורה, החדירו והגיעו לדאבונינו אצל פוסקי מחנינו. **ונביא** כאן דוגמאות אחדים מיני הרבה, הממחישים זאת בביררות, ואלו הם:

החדרת קלקולים א' וב' לתוך מחנינו

א. דוגמא מובהק מ"מבחנים" א' וב' הנ"ל (ענף ז): להורות פוסקים בניגוד ל"כללי הוראה", ולמאן מלידת "נימוקים ומקורות" לדבריהם, או "לשתוק" מלהשיב בד"ת. **זהו** מציאות עלוב המטפח על פנינו יום יום, אנו חיים בתקופה חדשה, שכבר נעקר ה"מנהג" הישן שמימי קדם, שפוסק צריך לברר את דבריו בראיות וע"פ כללי הפוסקים. **ואין** אנו צריכים להרחיק לכת לדוגמאות אחרים, [כגון: ראה: קונטרס תקנתא מקלקלתא (פנקס ב"ד, מסמך 5006), וכן בעובדא דלקמן (אות ה')] ששלחנו מכתב בירור הלכה לרבנים, להוכיח להם איך שדרכם להחזיק ביד אשה ההולכת בערכאות מנוגד ממש לכה"ת כולה, והתעלמו מדברינו והמשיכו בדרך. **דכן** הוא המציאות בני"ד גופא, שפשוט מתעלמים מלהשיב על ערעורים חזקים בד"ת שפרסמנו בקונטרס (פנקס ב"ד, מסמך 1060), המוכיח בביררות גמור פסלנות הגט, ועכ"ז השיאו את האשת איש בפומבי, וד"ב.

החדרת קלקול הג' לתוך מחנינו

ב. ודוגמא מובהק מ"מבחן" הג' הנ"ל (ענף ז): להשתמש ב"סברות" ילדותיים להתיר איסורים מתוך דוחק תאות הממון, מה שהתחמקה לתוך מחנינו, יכול לשמש ה"סברא" החזקה כברזל, מה שחידש הר"י קויפמאן בה"בירור" מה שכתב לנו בני"ד, [שהבאונה לעיל בהקדמה (אות ד')]. **והוא:** דלמען ה"שלוס" שהוא מדה טובה וגדולה וחשובה מאוד, ראוי לכופף את הבעל על מתן גט, כשאשתו רוצית בכך, כדי שיפסיקו מלהתקוטט זה עם זה, דהרי "מחלוקת" הוא מדה גרועה ושנואה מאוד... **וכנראה**, שרוצה להעמיד פני תם, כאילו שהוא

וכרגיל על לשונם של הרבנים, היפך דע"ת הברור, שמוטל רבוא ריבואות כריתות ברית על חובת ה"ערכות" של כ"א מישראל ואף אם הוא אדם פשוט, וכמבואר בגמרא (סוטה ל"ז, ע"ב) ובתוס' (שם, ד"ה אמר), וכש"כ על רבנים. רק עשה להיפך הגמור מזה, לאיים על הבעל: שאם לא יחזור מערעורו, ויאשר שמסכים שהגט יחול על אף שהלכה בערכאות, אז יחייבוהו לגרש את אשתו השניה, דהלא יש לו שתי נשים. ולא עוד, אלא שגם איים על המסדר: שאם לא יחזור ממכתבו הנ"ל, אז יבוזוהו לצאת נגדו להכשיר את הגט שתוכל להנשא בו לכתחלה:

[יש] לדעת, דזהו "היכי תמצוי נדיר, דעל אף שהמסדר הגט עצמו פוסל אותה, יבואו אחרים ויחלקו עליו לחכשירה... והוא להיפך ממה שטוענים תמיד [ע"פ רוב כשהמסדר מכשירה], דדעת המסדר גובר... ומזה מתגלה לעין כל הפרכת מעמדם, שאין להם שום מהלך ומשטר כלל, זולת ה"כלל" היחיד המחזיק מעמד תמיד ובכל מצב, והוא: שהאשה צריכה לנצח תמיד, ואם תרצה לילך בערכאות אסור למנוע בעדה, ואף אם זהו על החשבון דלהקל באיסור א"א, והמקיל בזה גובר תמיד, בין אם הוא המסדר, או לא...].

[פנקס ביד. מסמך 5008]

אצ"ל, שכל דבריו ומהלכו, מופרך ומנוגד מכל הצדדים וצדי צדדים מדעת תורה, וכל דבריו שקר ותרמית והריסת כה"ת כולה. וזהו מכח כמה טעמים, [לבד החיוב נידוי שעל המסייע להולך בעש"ג כמ"ש רמ"א (ח"מ סי' כ"ו, ס"א)], ואלו הן: **ראשית**, מה שאיים על הבעל שיהיה חייב לגרש השניה אם הגט יופסל ע"י הליכתה בעש"ג, הוא שקר גמור ומוחלט, דהכי בשביל שהיא עברה על ההסכם בשאט נפש, יתחייב הוא לגרש את השניה. **אדרבה**, ההלכה ברור, דאם היא מקפחתו מזכותיו, אף בלי העברתה על הסכם קדום: שלא תעשה כן, מתירין לו אף לכתחלה לישא אחרת עליה וכמ"ש כל הפוסקים, ואלו הם:

מהר"ם מר"ב [הובא בשו"ת בעלי תוספות (סי' נ"ד), ומהר"ם פדואה (סי' י"ג)], מהרי"ק (סוף שורש ס"ג), נודב"י (תניינא, אה"ע סי' ק"ב), תפארת צבי (סי' ל"ז), מהר"ם מינץ (האחרון, סי' כ"ו), רעק"א (תניינא, סי' ס"ה) [הובא בחת"ס (אה"ע ח"א, סי' קנ"ב), ושיבת ציון (סי' פ"ח, ופ"ט)], חת"ס (אה"ע ח"א, סי' א', וק"נ וח"ו, ליקוטים סי' ע'), ע"ש. **[ומה שבמאזני מרמה]** שהוא אחד מן המפכפכין להקל באיסור א"א ולהחמיר בדין חדר"ג, שבדרך רדיפתו לסלף דברי א"ת, רוצה להעמיס (בח"ג, אה"ע סי' ג', אות ט"ז) דברי בורות בכוננת החת"ס (ח"א, סי' א') הנ"ל, כאילו שאינו מקיל בחדר"ג. **הרי** דבריו מופרכין מדבריהם של כל הפוסקים, ה"ה **הצור יעקב** (רי"ס י"ד), **לבו"מ** (קמא, אה"ע סי' י', אות ג', ותניינא, אה"ע סי' נ"ב), **אפרקסתא דעניא** (ח"א, סי' קמ"ו, ד"ה אמנם. וח"ג מכת"י, סוסי רפ"א), **ויען אברהם** (אה"ע, סי' י"ד), שכתבו להיפך מדבריו בכוננת החת"ס, ואכמ"ל. **ונחזור** למקום שעמדנו לצייין דברי הפוסקים:

ע"י בית אפרים (קמא, אה"ע סי' קט"ו, סוד"ה לכאורה), גליא מסכת (סי' ט"ז), ד"ח (ליקוטים, סי' כ"ג, ונוספות, סי' י"ט), שו"מ (קמא ח"א, סי' ק"א, וקע"ח. וח"ב, סי' קכ"ד), **עטרת ישועה** (סי' י"ג), **מהר"ם שיק** (אה"ע, סי' קט"ו), **יד יצחק** (ח"ג, סי' ח', אות א'), **פרי השדה** (ח"ב, סי' ס"א), **מהרש"ם** (ח"ד, סי' קכ"ו. וח"ו, סי' קנ"ט), **מהר"ש** (ח"א, סי' י'), **נטע שורק** (אה"ע, סי' כ'), **ע"ש**. **[והסכימו עם הנטע שורק** (שם) ג' מגדולי הדור. **אבל** מחבר דנן **במאזני מרמה** (ח"ג, אה"ע סי' ג', אותיות ה' ו' ו"ג), כסניגורן של הנשים, אינו יכול לסבול מחמת גודל יראת חטא שלו... את ה"קלות" של הנטע"ש בחדר"ג... ומרעיש עליו שטעה בדין... ומתמה עליו "מנא ליה הא", וכותב בשקר דקולא זו "לא נמצא בשום אחד מן הפוסקים", וגם ש"הנטע שורק הוא היחידי שכתב היתר כזה, ולא נמצא כן בשום אחד מן הפוסקים", בו בזמן שמצויינים כאן יותר ממ' פוסקים מובהקים שכתבו כן בלי שום חולק כלל.

וזזהו דומיא ממש, למה שהוא מרעיש שם (סי' ב', אות כ"ז) על דברי המהרש"ם (ח"ה, סי' מ"ח. וח"ו, סי' קצ"ג) שמתיר חדר"ג על מסרבת לדין, משום דכיון דעוברת בזה על "חרם הקדמונים" נגד המסרב לדין, א"כ יש לה דין עוברת על הנדר. **ומחבר** דנן, כסניגורן של נשים מרשעיות, צועק עליו "מנא ליה הא", דהעובר על נדר דאחרים הוא בכלל זה, כאילו שלא ייתכן במציאות שהמהרש"ם ידע דבר שנעלם ממנו. בו בזמן שמלבד שכל הראשונים כתבו כן בפשיטות על אתר בסוגיית הגמרא (נדרים ט"ו, ע"א), דכן הוא גם בנדר של אחרים ע"ש. הרי הוא גם רשב"א מפורשת (ח"ה, סי' ע"ט) וכדביארנו היטב במק"א ואכמ"ל. **ונחזור** לצייין הפוסקים:

ע"י בת דינא (סי' י"א), ויחי **יעקב** (אה"ע, סי' ט"ו), **יגל יעקב** (אה"ע, סי' י"ח), **לבו"מ** (קמא, אה"ע סי' ט', אות ג'), **אבן יקרה** (תניינא, סי' כ"ז), **אמרי דוד** (סי' כ"ג), **אחינזר** (ח"א, סי' י', אות א'), **שאי"ל יצחק** (תניינא, סי' קע"ח. ותליתאי, סי' קכ"ח), **אגר"מ** (י"ד ח"ד, סי' ט"ו, אות ב'), **מנח"י** (ח"ה, סי' קכ"ט, אות א'), **ויען אברהם** (קוני עיגונא דגברא, סי' ז'), **בית אב"י** (ח"ב, סי' קט"ו), **גט מעושה** (סי' ב', דף כ"ז - כ"ח), **ע"ש**. **הרי** לנו, דבו בזמן שיש לנו יותר מארבעים פוסקים מובהקים שכתבו בכרירות, דאם היא מקפחתו מזכותיו, מתירין לו לישא אחרת, ולדעת הרבה מהם, לא בעינן לזה מאה רבנים דסגי בהיתר ב"ד לבד, בא בעל מאזני מרמה ומנסה להכחיש את השמש בצהר"ים, והולך ומצעק בשקר: שלא נמצא כן בשום פוסק...

שנית, דעצם הדבר שרצה להכשיר את הגט למפרע ע"י חזרת הבעל מערעורו, אין הדבר פשוט כלל, ע"י בתשובת בעל מנח"י (בכת"י) [הוצג בפנקס ב"ד (מסמך 1048)] שמסתפק בזה. **שלישית**, דאף אם נניח דיתכן להכשיר את הגט למפרע, הרי עצם ה"איזום" על הבעל שיסכים להכשיר את הגט על אף היותה בערכאות נגדו, מכח השקר: דאל"כ, אז יצטרך לגרש את השניה, מטיל על הגט השאלה דפסול

ד"מעושה" וד"מוטעה", [עי' חזו"א (אה"ע סי' צ"ט, אות ב')] ואכמ"ל. וכ"ז אין שום בעיני אצלו כי הכסף יענה הכל..

ה. עוד עובדא דומה לזה, היה הפרשה מפה מאנסי: **אשה** ממשפחה עשירה הלכה בערכאות להוציא מבעלה ממון שאינו מגיע לה כלל ע"פ תוה"ק. **וכל** רבני העיר [שאף אחד מהם אינו בקי בטיב גיטו"ק], ובתוכם ר"י אחד [שבני משפחתה נתנו סכומים גדולים לבנין ישיבתו], תמכו ביד האשה... [למרות החיוב נידוי שיש על המסייעים ביד ההולך בעש"ג כמ"ש רמ"א (ח"מ סי' כ"ז, ס"א)...]. **ועל** מי לחצו, לא על האשה שתצא מן העש"ג רק על הבעל שיתן לה גט באופן שתוכל לקפחו מרכושו בעש"ג תחת לחץ של קנסות, [ותחת לחץ ה"געט לאא" שר"י זה עצמו חתם על קול קורא: שזה פוסל הגט...].

ועל ה"בירור הלכה" ששלחנו להר"י [ולשאר רבנים] בבירור הפסלנות הגט שבאופן זה, היתה תגובתו: "ס'קען דאך נישט זיין [וכדברינו], ווייל דאמאלטס איז דאך אויס וועלט"... [כשלא יהי' לו ממון לבנין ישיבתו...? שנסגר אח"כ...], וככה ניסה להפריך בירור הלכה תוך כדי שהמשיך לתמוך בה, [צחוק עגום ומכאיב לאן שהגענו]. [אלא שהבעל הציל א"ע ע"י שעשה גילוי דעת מפורש בחלות הגט (לאחר הביטולים): דע"מ שלא תקפחנו בערכאות, [מה שבעיני הרבנים היה נחשב ד"ז מה שהציל את כל כשרות הגט, כ"פירצה"...].

ו. עוד עובדא דומה לזה, היה הפרשה הידועה לאחרונה: **בעל** אחד נשא אחרת בהיתר מ"ר ברור להלכה ע"פ דברי כל הפוסקים ממש בלי שום פקפוק כלל. **וכל** הרבנים רדפוהו עד החרמה, ואיימו עליו לגרש את הראשונה באופן שתוכל לקפחו אח"כ מזכויותיו בערכאות, נגד חיובו ונגד מיאונו המפורש, ולא היה איכפת להם כלל שהגט יהיה בטל, ובניה מן השני ממורים. **וגם** שם הציל הבעל את המצב, ע"י עשיית "מסירת מודעא" להטלת תנאי בחלות הגט: ע"מ שלא תקפחנו בערכאות, [מה שד"ז שהציל ממש את כשרות הגט, היה נחשב בעיניהם כ"פירצה", להיפך מכה"ת כולה...].

והנה, כ"ז דורש ותובע הסבר, דכל כך למה, מהו כח הדוחק להרבנים, שיהיו מוכנים לערוך מלחמה להכשיר "גט מעושה" [אף נגד דעת המסדר עצמו שפוסלה], וכי למה איכפת להו שיוכלו המרשעיות להמשיך בערכאות נגד בעליהן, מה דבלא"ה הוא איסור חמור ונורא כשלעצמה. **אמנם** התשובה ע"ז, כמה שהוא כאוב וקשה להאמינה, הוא אמת מר, דממנ"פ: אותם שבתוך ה"סיסטעם" עושים ד"ז בשביל תאוות ממון, והאחרים משוחדים מהם ע"י שבאים אצלם ומחניפים אותם בהעניק להם כח השתלטות, שילחמו נגד הבעל שלא ישתלט עצמו על כשרות הגט, [מה שע"פ תוה"ק, אכן הוא המשתלט הבלעדי ע"ז, ואין בכח שום רב לבטל זאת, וכנ"ל (סוף ענף ג)], בו בזמן שה"בירור הלכה" היה נדמה בעיניהם כגרעון בכח השתלטותם... **ואם** בכדי להגיע לזה נצרך לעזור לאשה

להמשיך ב"עש"ג", עושין כן, ואם נצרך לזה, שיחמירו בתדר"ג, ושיקילו באשת איש להיפך כה"ת כולה ולסדר לכתחלה גט פסול, ג"כ אין מעצור בדבר.

בקיצור, הרבנים ממחנינו, הגיעו לדרגה מה שלא היו חולמים עליה כלל לפני שנים ספורות, שתוכל להתרחש, הם לקויים עם כל חמשה הסימנים המנויין לעיל (ענף ז) המראים על סילוף דעת תוה"ק, הם לקחו את התוה"ק והפכוהו בידיהם כחומר ביד היוצר לעשותה לשעשוע משחקים כפי רצונם בלי שום הגבלה ע"פ "כללי הוראה", דבר שלא נמצא בעבר רק אצל מורים פורקי עול. **אין** להם בעיני להחמיר בתדר"ג לפי רצונם, להיפך מדברי כל הפוסקים, ומאידיך גיסא להקל באשת איש כפי רצונם, להיפך מדברי כל הפוסקים, דהרי כל עוד שנדמה להם שיש בכוחם ליתן פסקים, מבלי שיהיו צריכין ליתן דו"ח ולברר שדבריהם מתאימן ע"פ שו"ע ו"כללי הוראה", אין להם שום בעיני... **והדבר** ברור, שחורבת תוצאת מעשיהם [בלי יודעין], אינו נסוג אחור כלל מתוצאת מעשיהם של המהרסים והמחריכין למיניהם שבכל הדורות, והדברים מזועזעים עד עומק הנפש, לאן שהגענו והתדרדרנו, ה"י.

פנקס ביד. מסמך 5008

ענף ט

החדרת מהלכים המופרכים למחנינו תוצאה מ"קנאות פסולה" שהסתיימה בעקירת כה"ת והתרת כל האיסורים **לפי** המבואר לעיל (ענף ח), כואב לנו מאוד לקבוע, שהגענו כהיום למצב, שדרך קלוקל השלישי המופרך הנ"ל (ענף ז, אות ג), לברור את ה"מקילים" מבין הפוסקים, ולנקוט כוותיהו, תוך כדי התעלמות והתכחשות מוחלטת ל"כללי הוראה", ותוך כדי למאן להוכיח צדקת הפס"ד בבירור הלכה. **מה** שכאמור, היתה זה מעולם דרכן כסל למו של המשכילים והראבאנטישקעס וכל עוקרי דת למיניהם, שמרדו בגדרי "כללי הוראה" ולא רצו להכנע אליהן, כי מיאנו מלהיות קשורים וגדורים בשום הגבלה שבעולם, דבהפקירא ניחא להו להיות חפשים כציפור דרור להחליט בכל דבר לקולא כשאפתם.

דרך [הפקירות] זה, נתהפכה כהיום, לא רק לנחלת מורים הצועדים כמשתייכים ל"ארטאדאקסי", אלא אף למורים המייצגים את עצמם כ"קנאים". **מעשים** בכל יום, שרבנים ממחנינו שאינם יודעים כלל בטיב גיטין וקידושין, אינם מהססים אף לרגע מלהיות מסדר קידושין לגרושה, שיצאתה עוררין חמורים על כשרות גיטה. **איך** עושים זאת, פשוט מאוד, הם מתקשרים ישר עם מסדר הגט, וסומכים על מה שאומר להם: שהכל בסדר, ולא איכפת להם כלל, שהמסדר הוא "נוגע" גמור ומכשיר את מעשיו ע"ד הנ"ל, לא רק משום כבודו, אלא בעיקר בכדי שימשיך עם כל הפירצות בכדי להמשיך אליו לקוחות, להגדיל הביזנעס ולהאדירה, ואינם שמים על לב שעליהם ליתן את הדין על זה, מה שסומכין בעינים עצמות על המסדרים.

דהלא על עצם הדבר, מה שכאינם בקיאים הם סומכין על אחרים, ע"ז הוא שהזהירו חז"ל (קידושין ו, ע"א): כל מי שאינו יודע בטיב "גיטין וקידושין" לא יהא לו עסק עמהן, וכלומר ב"קידושין שלאחר גיטין", צריך המסדר קידושין להיות בקי בעצמו בדיני "מוטעה" ו"מעושה", ולא יסמוך על הנוגעין בדבר, וכמבואר בפתחה (ענפים א' - ו'). **ואם** אכן מתעלמים עצמם מן הערעורים, על אף המקורות בדברי הפוסקים על פסלנות הגט, והולכים לסדר את הקידושין על סמך דברי מהרסים ונוגעים המשתמשים במהלכים המופרכים הנ"ל, עליהם אחז"ל (שם, י"ג ע"א), שהם קשים לעולם יותר מדור המבול, ה"י.

וכדחזינן בעליל בעובדא המזעזע דבנ"ה, שרבנים הצועדים כ"יראים" ואף כ"קנאים", הכשילו אברך מקהלה קדושה בישראל לפרוץ בהאיסור החמור והנורא ד"אשת איש", בהסיתם אותו לסמוך על "היתר" שאינו מחזיק מעמד כלל ע"פ "כללי ההוראה". **והיותר** כואב, שהרהיבו לעשות כן, תוך כדי אי בקיאותם בדיני גיטין, ואצ"ל שאינם בקיאים כלל בטיב גדרי ההלכה הדקים והעדינים שבדיני "כפיה" ו"אונס", וכמבואר בהקדמה (אות ט, ואילך), מה שכל שינוי קל שבזה, יכול להפוך את הנידון מהיתר לאיסור גמור. **ודבר** זה דורש ותובע מאתנו התבוננות עמוק, איך נהייתה הדבר שהגענו למצב נורא כזה, ש"קנאים" יתהפכו ל"מכשילים" באיסור "אשת איש" ע"ד ה"משכילים" וה"ראבאנטשיקעס" ממש.

הקלוקל הנורא מ"קנאות" כקרדום ומקל חובלים נגד שונאים **וההסבר** היחיד שע"ז הוא, דזהו תוצאה מקנאות מזויף שמשתמשים בה הרבה לאור ההתרועצות התמידיים שנתחדשו ונתחזקו לאחרונה במחנינו בין ה"פארטיי"ען. **ודין** גרמא, ששפחה תירש גבירתה, ובמקום שכל שאלה העומד על הפרק, תהא תלויה על טהרת דיני השו"ע ונושאי כליה, התחילה להיות תלוי ועומד על פי הוראות הקן של ה"פארטיי".

והגם שלדאבוננו, זהו "מציאות" מוחשי, מה ששום הולך ישר לא יכחישה, מ"מ נצביע על תופעה מוזר, הצריך לנקר במוחו של כל הולך ישר, והמאשר זאת במילואה. **והוא:** שלא נשמע קול מחאה על שום פירצה במחנינו, כשזה נעשית ע"י אנשים שמן ה"פארטיי" שלהם, רק דוקא כשנעשית ע"י הצד שכנגד אז מתנפלים עליה כמוצא שלל רב ויתרועעו ויצעקו עליהם בקולי קולות אף כשחומר הפירצה שהם נאשמים בה אינו ברור כ"כ. **ולעומת** זה, הרי כל האיסורים החמורים שבתורה מותרים לכתחלה, כל עוד שזה נעשה ע"י אנשי הפארטיי.

ועוד, דבכל שאלה בד"ח השו"ע, העולה על הפרק במחנינו, ומורי הוראה הוגים ומביעים את דעתם ברבים. **אנו** רואין לתמהותינו הגדול, שכל מורה "מברר" דההלכה מתאים.. בדיוק לפי קו הליניע שלו דוקא. **ומעולם** לא אירע עוד אף

במקרה בעלמא: שמורה המשתייך לצד זה, יבחין פעם אחת, שבשאלה פלוני הדין נוטה כפי טובת הצד שכנגד... **בו** בזמן ש"קנאות" אמיתי תובע הדין הגמור מזה, לצאת במלחמת תנופה אף נגד קרובים וידידים ללא שום חשבונות, נע"י הקדמה (אות י"א) כמה קשה הי' לנו לצאת נגד הר"י גאלדן, וכמאה"כ (דברים ל"ג, ט): האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו, ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע, כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו.

בקיצור, ההחלטה בכל שאלה ביסודות היהדות, אם אסורה או מותרת, או דהוי אף מצוה וחיוב, נעשית למשחק של התמודדות כח שבין הפארטיי'ען, התלוי ועומד על קוטב חריצת משפטה של הקו הפוליטיק, ופסקה מלהיות תלוי ע"פ משפט חריצת תוה"ק. **ומצב** זה פגעה בלא יודעין בשרשי השרשים של דת תוה"ק, כי ברגע שכבר התרגלו אנשים הללו לחיות בנוחיות עם ה"שקר" ע"י השתמשות ב"קנאות מזויף", מתוך שאיפה להכות על קדקדם של הצד שכנגד בכדי להשמיצם. **הרי** מכיון שכבר עשו שלום עם השקר ולמדו לשונם לדבר בקנאות מרומה, הרי התוצאה שמוזה הוא, שאף כשהם מוחים על פירצות של האפיקורסים, אין זה בא מתוכיות סערת לב אמיתי, רק בכדי לצאת חובת ידי הקן ענף ט, כ"ד, מסמך 5008 והדרך מה שכבר נקטו לעצמם.

אולם, דבר זה לא נשאר מוגבל רק לקנאות מסולף גרידא, אלא שקירסמה וניקבה חלל מה שהתרחבה בלבם לאט לאט, עד שהירסה אצלם ביסודות הדת ממש. **כי** ברגע שהתרגלו להשתמש עם "קנאות פסול", כלומר לא לשם הגנת "שלימות התורה", רק בכדי להבאיש ריח של הצד שכנגד ולהכות על קדקדם ולהכאיבם. **מאותו** רגע ואילך, כבר התחילה התורה להתבוות בעיני עצמם, דכיון שכבר התרגלו להשתמש עם התוה"ק כקרדום לחפור בה לתועלת עצמם, כבר נתהפכה התוה"ק אצלם ככלי המשמש להם ל"מקל חובלים" להכות על קדקדם של שונאייהם, ולא כ"מורה דרך" המגביל ומחייב אותם. **והתוצאה** מזה, דבבא התור להתטפל עם "פירצה" אמיתי, כבר נתקרה ונעדר ונכבה מהם אש הקודש של "קנאות" אמיתי, דרוחם אינו מסתער עוד משום פירצה כשאינו נוגע לתועלת עצמם, כי כבר התרגלו דהתורה אינה הקובעת והמחליט, רק הכל נמדד לפי ה"ליניע" דהפארטיי.

ודין גרמא שהגענו למצב העגום, שלא איכפת להם לרבנים הצועדים כ"קנאים" הירוס כל החומות והגדרים, אין להם שום בעיני להתחבר עם "קוקניקעס", וגם אין להם שום פחד כלל מלהתיר אשת איש לעלמא, אף בהיותם יודעים היטב, שאינם יודעים ובקיאים בהלכות גיטין, ובפרט בגדרי דיני כפיה העדינים. **דכיון** שכבר התרגלו עצמם לחיות עם "סתירות" בולטות בצורה שאף נער קטן ירגיש בה, בלי שום בושח וכלימה, דבו בזמן שמצד אחד הם דורשים דרשות נלהבות נגד האגודה, הרי מצד השני הם מתחברים עם "קוקניק" ו

ע"י הכרעה באופן השלישי הקלוקל הנ"ל, מה שלא ייתכן רק מבלי להוכיח שום "בירור" להמצדיקה כנ"ל (ענף ג, ד"ה אצ"ל).

אנו מכירים היטב, שהנחה המר הזה, יועזע את לבו של כל מתבונן והולך ישר, עד דכדוכה של נפש, ויהיה קשה מדי להכיר בה ולהודות לה, ומתוך כדי כך ירצה להרגיע את עצמו עם הנימוק, שאנחנו מגזימים בדבר ומסתמא אין המצב גרוע כ"כ. **[ומסתמא יש לו אותו ה"קבלה" שיש לראש ישיבה הנ"ל (ענף ח, אות ה): שא"א להיות שהוא "אויס וועלט", בו בזמן שיש לנו עשרות מאמרי חז"ל שתיארו שאמנם אכן כן יהיה טרם ביאת המשיח]. אבל זהו אמת מר, ומן האמת אי אפשר לברוח, כי המתבונן בדברינו דלהלן יראה, דה"היתר" הקלוקל בפרשה דנן א"א להצדיקה בשום אופן כלל ע"פ "כללי ההוראה" המסורין לנו בשו"ע מגדולי הפוסקים. **ואדרבה** אם יש ביכולתו של מישוהו להצדיק "היתר" קלוקל זה ע"פ גדרי ההוראה, ינסה לעשות כן ונראה מה יהיו חלומותיו.**

ובאמת, שאין אנו צריכין לראיה יותר ברורה לצדקת הנחתנו הנ"ל, ממה דחזינן ש"שותקים" ואינם עונים כלום על ערעור החזק שלנו. **ד"שתיקה"** המזור הזה כשלעצמה, צועק ומעיד עליהם בקולי קולות, שאין ביכולתם לפתוח את פיהם בד"ת בשום אמתלא כלשהו להצדיק ה"היתר" הקלוקל הזה, דהרי כללא הוא בכ"מ ד"שתיקה כהודאה דמיא, וכדמצינו כ"פ בגמרא הלשון "אישתיק" על "הודאה", ועי' רש"י (נדרים ע"ו, א, ד"ה א"ל), עי"ש. **דהדבר** ברור לכל מי שיש לו מח בקדקדו, שאם היה ביכולתם להוכיח הצדקת ה"היתר" ע"פ כללי ההוראה, תוך כדי לדחות בכתב את כל טענותינו החזיקים דלקמן, בודאי שהיה עושים זאת, ולו יהא רק משום הצלת כבודם וכבוד המשפחות מן הלעז על צאצאיהם, ועצם העדר עשייתם כן משמשת כהראיה היותר חזק לאמיתת הנחתנו.

כמובן, שלא יעדנו את דברינו בספר הנוכחי, רק לתועלת אותן הרוצים לדעת את האמת לאמיתו, ללא כחל ושרק אף כשאין נעים לשומעה. **כדי** שידעו מצב העגום של הגיטין כהיום, ולהזהר כשבאין להשתדך עם "גרשה", דכהיום צריכין לחקור היטב מאוד, איך ובאיזה אופן שבעלה נתן לה את הגט. **דאפילו** ב"גט רגיל", שהבעל בא מעצמו אל הגט, מ"מ אם הסכסוך בינו ולאשתו הגיע ל"ערכאות", או כשלחצו על הבעל ע"י פרסום מכתבי ב"ד נגדו, שהוא "מעגן" את אשתו וכו', אז קרוב לודאי שהגט פסול, וצריך חקור גדול.

ולא נשאר לנו רק לקונן ולצעוק ע"ז: תורה תורה תגרי שק והתפלשי בעפרים, אבל יחיד עשי לך כי באו צרים וכסירים סבוכים הגדילו המדורים, ועשוך עדרים עדרים, קלועך פרועך וקרעוך לגורים, ה"י וירא בעני עמו וישלח לנו משיחו הולך תמים, א"ס.

כשזה משמש לצרכיהם. **התוצאה** מזה, שה"קנאות" פסקה מלהיות אצלם עם תוכן של סערת הלב אמיתי, ולבסוף היא מסתיימת בהירוס התורה מליאה, מצד אחד רועשים על מכשולים ופירצות בחומת הדת כשזה נעשה משונאיהם, ומצד השני אינם מהססים מלהכשיל אדם באיסור "אשת איש", כשהגט הפסול נעשה ע"י ידידם.

פנקס ב"ד, ממך 5008

ענף י

מה שלא הצליח השטן לפני מאתיים שנה ע"י ה"משכילים", הצליח לדאבונינו ע"י "קנאות" מזויף

המסקנא הנורא והאויס היוצא מדברינו הוא: דלמה שלא הצליח השטן להגיע אליה לפני מאתיים שנה ע"י כתות כל עוקרי הדת למיניהם: כהמשכילים והריפורמים, והנעאלאגן. **מי** שעשו שמות בדת תוה"ק, תוך כדי הכרותם בגלוי, שרצונם לפרוק ולהקל מעליהם עולה של תורה הקשה, ושצריכין להכניס קולות והתירים בדיני תוה"ק, ולשנות את השו"ע, באופן שיהיה יותר קל ונוח לקיימה..., גם שינו את מלבושם החיצוני שתהיה כדרך הגוים, וקראו עצמם בשמות חדשים. **באופן,** שכל מי שנתקל בהם, הבחין מיד בהשונא, ואמנם כלל ישראל הניפו עליהם מלחמת חרמה והוציאו אותם מן הכלל כידוע. **ובפרט** כהיום כשכבר רואים התוצאה החמור משיטתם, שיצאו לגמרי מן הדת והתערבו בגוים ולא נשאר מהם שריד ופליט, ושוב א"א להרוס באופן זה.

אבל ד"ו בדיוק, הצליח השטן לדאבונינו הגדול, לעשות כהיום ע"י אנשים שבחיצוניותם הם נראים כיראים ושלמים, בהיותם מלובשים בשמנה בגדים של אצטלא החסידי הישנה, ולא עוד אלא שאף מייצגים את עצמם כ"קנאים", אבל פנימיותם הוא בדיוק כמו אצל הריפורמים דאז. **דכי** היכי שעיקר שאיפתם היתה "פריקת עול", כלומר להקל מעליהם עולה של תורה, והגדרותיה החמורים והקשים הרובצים על שכמם של הרוצה לקיימם, ואף הצהירו בגלוי שמוכנים להגיע לשאיפתם הזאת אף בניגוד לתוה"ק.

אלא שהשטן התחכם, ועמד על התרמית, דבכדי להגיע למטרתו דעקירת התורה, מוטב שלא להכריז בפומבי שרוצים לעשות כן, וגם מוטב שלא לשנות את המלבושים החיצוניים, דהרי העיקר אצלו הוא המכשול דלמעשה, ולא ההצהרה בגלוי. **וממילא** כל מה שמסתירים את המטרה, ומניחים את החיצוניות על מעמדה הישן מבלי לשנותה, יועיל זה יותר להגיע בקלות אל המטרה דפריקת עול. **וזהו** מה שעשה ע"י ה"קנאים" כהיום, להכשילם עם הטעות המר, כאילו שיכולים להגיע להשאיפה ד"פריקת עול", תוך כדי להצהיר שממשיכים עם גדרי תוה"ק... **והיינו** ע"י מתן "פסקים" לקולא